

U S T A W A

z dnia <data wydania aktu> r.

o szczególnych rozwiązaniach dotyczących wsparcia służb mundurowych nadzorowanych przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2019 r. poz. 161, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 39 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Policjanta można zawiesić w czynnościach służbowych w razie wszczęcia przeciwko niemu postępowania karnego w sprawie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, nieumyślne, ścigane z oskarżenia publicznego lub postępowania dyscyplinarnego, jeżeli jest to celowe z uwagi na dobro postępowania lub dobro służby – na czas nie dłuższy niż 12 miesięcy.”;

2) w art. 43 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zwolnienie policjanta ze służby na podstawie art. 38 ust. 4 oraz art. 41 ust. 1 pkt 1 i 2 oraz ust. 2 pkt 1, 4 i 6 nie może nastąpić przed upływem 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby, chyba że policjant zgłosi pisemnie wystąpienie ze służby.”;

3) po art. 66 dodaje się art. 66a i 66b w brzmieniu:

„Art. 66a. 1. Policjantowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopęlnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym. Zwrot kosztów następuje ze środków Policji.

---

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji, ustawę z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej, ustawę z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej oraz ustawę z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2019 r. poz. 125, 1091, 1556, 1608, 1635, 1726 i 2020.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, Komendant Główny Policji może podjąć decyzję o zapewnieniu policjantowi, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, ochrony prawnej, finansowanej ze środków Policji, jeszcze przed zakończeniem tego postępowania. Poniesione przez Policję koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez policjanta, niezależnie od wyniku postępowania karnego.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) maksymalną wysokość kosztów poniesionych na ochronę prawną zwracanych policjantowi w przypadku, o którym mowa w ust. 1, tryb postępowania oraz podmioty właściwe w sprawie zwrotu tych kosztów, a także sposób dokumentowania kosztów poniesionych przez policjanta na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w ust. 1,
- 2) formę zapewnienia policjantowi ochrony prawnej, o której mowa w ust. 2, maksymalną wysokość kosztów ponoszonych przez Policję na zapewnienie tej ochrony, tryb postępowania oraz podmioty właściwe w sprawie zapewnienia policjantowi ochrony prawnej, o której mowa w ust. 2

– kierując się koniecznością korzystania przez policjanta z ochrony prawnej na wysokim poziomie, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez policjanta na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w ust. 1, oraz szybkiego zapewnienia policjantowi ochrony prawnej w przypadku, o którym mowa w ust. 2.

Art. 66b. 1. Policjantowi pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 Kodeksu karnego, w związku z wykonywaniem czynności służbowych, przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewnia jednostka organizacyjna Policji, w której policjant pokrzywdzony przestępstwem pełni służbę, a jeżeli jednostka ta nie ma zapewnionej obsługi prawnej realizowanej przez radców prawnych lub adwokatów, ochronę prawną zapewnia właściwa miejscowo komenda wojewódzka Policji albo Komenda Stołeczna Policji.”;

4) art. 72 otrzymuje brzmienie:

„Art. 72. 1. Policjantowi w dniach pełnienia obowiązków służbowych przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.

2. Wyżywienie w naturze przysługuje w szczególności policjantowi, który:

- 1) pełni służbę w systemie skoszarowanym;
- 2) bierze udział w szkoleniach lub ćwiczeniach z zakresu systemu obronnego kraju, działań antyterrorystycznych lub zarządzania kryzysowego, jeżeli trwają one w sposób ciągły powyżej 8 godzin;
- 3) bierze udział w akcjach ochrony porządku publicznego, zapobiegania skutkom klęsk żywiołowych lub usuwania ich skutków oraz w działaniach porządkowych podczas akcji ratowniczych przy likwidacji skutków klęsk żywiołowych i katastrof, trwających ponad 8 godzin, a w przypadku akcji w miejscu stałego pełnienia służby – w warunkach powodujących konieczność pełnienia służby przez okres powyżej 10 godzin, połączonej ze znacznym wysiłkiem fizycznym;
- 4) w przypadku zaistnienia poważnego zagrożenia porządku publicznego bierze bezpośredni udział w działaniach porządkowych lub wchodzi w skład sił wyznaczonych do tych działań i przebywa na terenie objętym tymi działaniami.

3. Wyżywienie w naturze przysługuje policjantowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna i odżywcza produktów żywnościowych przysługujących policjantowi w określonych przypadkach. W razie zwiększonego zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.

4. W przypadku braku możliwości zapewnienia policjantom wyżywienia w naturze w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, wysokość środków finansowych przeznaczonych na przygotowanie wyżywienia podwyższa się o połowę.

5. Wyżywienie w naturze w postaci napojów, w ilości zaspokajającej potrzeby policjanta, przysługuje w czasie wykonywania obowiązków służbowych, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495).

6. Policjant otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w przypadku:

- 1) pełnienia w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 marca służby na wolnym powietrzu poza pomieszczeniami i pojazdami przez co najmniej 4 godziny dziennie;
- 2) gdy rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego temu policjantowi w naturze;
- 3) braku możliwości zapewnienia policjantowi bezpłatnego wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych policjanta, udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim.

7. Policjantowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego mu wyżywienia w naturze nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie lub dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) normy, w tym średnie wartości energetyczne i odżywcze oraz wysokość środków finansowych przeznaczonych na przygotowanie wyżywienia w naturze dla poszczególnych norm wyżywienia,
- 2) szczegółowe przypadki przyznawania poszczególnych norm wyżywienia,
- 3) przypadki, w których normy wyżywienia oraz przypisana im wysokość środków finansowych na przygotowanie wyżywienia w naturze mogą zostać uzupełnione,
- 4) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz jednostkę organizacyjną Policji właściwą do jego wypłacania

– uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu policjantom wyżywienia w naturze względem realnej wartości wyżywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;

5) w art. 108 w ust. 1:

a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) świadczenie motywacyjne;”;

b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”;

6) w art. 110 w ust. 5 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, stwierdzonego w prawomocnie zakończonym postępowaniu dyscyplinarnym;”;

7) art. 115a otrzymuje brzmienie:

„Art. 115a. 1. Ekwiwalent pieniężny za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego ustala się w wysokości 1/21 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.”;

8) po art. 120 dodaje się art. 120a w brzmieniu:

„Art. 120a. 1. Policjantowi może być przyznane świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:

- 1) 25 lat służby – w wysokości 1 500 złotych, albo
- 2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się również okresy uznawane za równorzędne ze służbą w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, policjant składa do bezpośredniego przełożonego, który w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku wydaje opinię w sprawie zasadności przyznania świadczenia i przekazuje wniosek wraz z opinią przełożonemu właściwemu w sprawach osobowych, o którym mowa w art. 32 ust. 1.

4. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) stopień, imię i nazwisko policjanta;
- 2) nazwę komórki lub jednostki organizacyjnej, w której policjant pełni służbę;
- 3) określenie stażu służby;
- 4) uzasadnienie przyznania świadczenia.

5. Przy wydawaniu opinii, o której mowa w ust. 3, bierze się pod uwagę:

- 1) ostatnią okresową opinię służbową;
- 2) stopień trudności, złożoność i sposób realizacji zadań wykonywanych przez policjanta;

3) efekty pracy policjanta.

6. Decyzję o przyznaniu albo odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony właściwy w sprawach osobowych wydaje w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku wraz z opinią.

7. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego policjantowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku decyzji wydanej przez Komendanta Głównego Policji przysługuje jedynie, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 7, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

9. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się policjantowi skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe inne niż określone w art. 41 ust. 1 pkt 4 lub któremu wymierzono karę dyscyplinarną, o której mowa w art. 134 pkt 1–6.

10. Świadczenie motywacyjne podlega obniżeniu na zasadach określonych w art. 121a, art. 121b i art. 121f.

11. Świadczenie motywacyjne zawiesza się w przypadkach i na zasadach określonych w art. 126.

12. Policjanta pozbawia się świadczenia motywacyjnego w razie:

- 1) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe inne niż określone w art. 41 ust. 1 pkt 4 lub wymierzenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 134 pkt 1–6;
- 2) niewywiązywania się policjanta z realizacji zadań służbowych albo znacznego obniżenia efektywności jego pracy, stwierdzonego w opinii służbowej.

13. Pozbawienie świadczenia motywacyjnego następuje w drodze decyzji. Policjantowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. Od decyzji wydanej przez Komendanta Głównego Policji przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

14. Od decyzji, o której mowa w ust. 13, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

15. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

16. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

17. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym wydano decyzję, o której mowa w ust. 13 lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem policjanta ze służby lub jego śmiercią. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”;

9) w art. 132:

a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest w szczególności:

- 1) niedopełnienie obowiązków funkcjonariusza wynikających ze złożonego ślubowania, a także przepisów niniejszej ustawy i przepisów wydanych na jej podstawie;
- 2) odmowa wykonania lub niewykonanie rozkazu lub innego polecenia, z zastrzeżeniem przypadku określonego w art. 58 ust. 2;
- 3) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób niedbały lub nieprawidłowy;
- 4) niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa;
- 5) świadome wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innej osobie;
- 6) nadużycie zajmowanego stanowiska dla osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej;
- 7) postępowanie przełożonego w sposób przyczyniający się do rozluźnienia dyscypliny służbowej w podległej jednostce organizacyjnej lub komórce organizacyjnej Policji;
- 8) porzucenie służby;
- 9) samowolne oddalenie się z rejonu zakwaterowania bądź nieusprawiedliwione opuszczenie lub niestawienie się do miejsca pełnienia służby;
- 10) stawienie się do służby w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka, pełnienie jej w takim stanie, a także spożywanie alkoholu lub używanie podobnie działającego środka w czasie służby;

- 11) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego funkcjonariusza w czasie pełnienia służby;
  - 12) utrata służbowej broni palnej, amunicji lub legitymacji służbowej;
  - 13) utrata przedmiotu stanowiącego wyposażenie służbowe, którego wykorzystanie przez osoby nieuprawnione wyrządziło szkodę obywatelowi lub stworzyło zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa powszechnego;
  - 14) utrata materiału zawierającego informacje niejawne;
  - 15) ujawnienie informacji pozostającej w związku z wykonywaniem czynności służbowych, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie;
  - 16) doprowadzenie się do stanu uniemożliwiającego pełnienie służby.”;
- b) po ust. 4b dodaje się ust. 4ba w brzmieniu:
- „4ba. Rozmowa dyscyplinująca polega na wytknięciu funkcjonariuszowi niewłaściwego postępowania oraz uprzedzeniu go o możliwości zastosowania innych środków dyscyplinujących, a także wszczęcia postępowania i wymierzenia kary dyscyplinarnej, w przypadku ponownego popełnienia czynu, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną.”,
- c) ust. 4c otrzymuje brzmienie:
- „4c. Notatkę, o której mowa w ust. 4b, włącza się do akt osobowych na okres 5 miesięcy.”,
- d) po ust. 4c dodaje się ust. 4d–4g w brzmieniu:
- „4d. W terminie do 5 dni od dnia przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej sprawca przewinienia dyscyplinarnego może złożyć sprzeciw do przełożonego dyscyplinarnego. Złożenie sprzeciwu skutkuje wszczęciem postępowania dyscyplinarnego, a zebrane dotychczas materiały stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.
- 4e. Rozmowę dyscyplinującą przeprowadza przełożony dyscyplinarny. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarny może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej funkcjonariusza w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez funkcjonariusza, z którym jest prowadzona rozmowa, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym funkcjonariuszem stanowisko służbowe.
- 4f. Upoważnienie do przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej zawiera:
- 1) podstawę prawną;

- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego funkcjonariusza;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza, z którym ma być prowadzona rozmowa dyscyplinująca;
- 4) określenie czynu, w związku z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) określenie przesłanek, jakie spowodowały podjęcie przez przełożonego dyscyplinarnego rozstrzygnięcia o przeprowadzeniu w danym przypadku rozmowy dyscyplinującej;
- 6) określenie terminu, w jakim rozmowę dyscyplinującą należy przeprowadzić.

4g. Przełożony dyscyplinarny, jednocześnie z upoważnieniem do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej, udziela funkcjonariuszowi upoważnionemu do jej przeprowadzenia pisemnych wytycznych dotyczących przeprowadzenia rozmowy, a w szczególności wskazuje informacje lub okoliczności, jakie należy podnieść, wytykając niewłaściwe postępowanie funkcjonariuszowi, z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona.”;

10) w art. 132b:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Policjant odpowiada dyscyplinarnie:

- 1) jeżeli popełnia przewinienie dyscyplinarne sam albo wspólnie lub w porozumieniu z inną osobą, a także w przypadku, gdy kieruje popełnieniem przez innego policjanta przewinienia dyscyplinarnego albo poleca jego popełnienie;
- 2) w przypadku, gdy nakłania innego policjanta do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego albo ułatwia jego popełnienie;
- 3) za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego za granicą.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każdy z policjantów, o których mowa w ust. 1, odpowiada w granicach swojej winy, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych osób.”;

11) po art. 132b dodaje się art. 132c w brzmieniu:

„Art. 132c. Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jedno przewinienie dyscyplinarne.”;

12) w art. 133:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Przełożonym dyscyplinarnym policjanta delegowanego do czasowego pełnienia służby lub któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych albo którego skierowano na szkolenie zawodowe, doskonalenie zawodowe centralne lub studia w Wyższej Szkole Policji jest przełożony dyscyplinarny w miejscu pełnienia służby, odbywania szkolenia, doskonalenia lub studiów, z wyłączeniem możliwości orzekania kar określonych w art. 134 pkt 3–7, które wymierza przełożony, o którym mowa w art. 32 ust. 1.”,

b) w ust. 3b zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Przełożonym dyscyplinarnym Komendanta Głównego Policji, Komendanta BSWP i jego zastępców jest minister właściwy do spraw wewnętrznych, z tym, że kary określone w art. 134 pkt 3–6 wykonuje Komendant Główny Policji.”,

c) w ust. 8 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Komendant Główny Policji – w stosunku do Komendanta CBŚP, komendanta wojewódzkiego Policji, Komendanta Stołecznego Policji, komendanta szkoły policyjnej, dowódcy kontyngentu policyjnego oraz policjantów, których przełożonym dyscyplinarnym jest Komendant BSWP.”;

13) art. 134 otrzymuje brzmienie:

„Art. 134. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 4) wyznaczenie na niższe stanowisko służbowe;
- 5) obniżenie stopnia;
- 6) ostrzeżenie o niepełnej przydatności do służby w Policji;
- 7) wydalenie ze służby.”;

14) art. 134a otrzymuje brzmienie:

„Art. 134a. Kara upomnienia i kara nagany oznaczają wytknięcie ukaranemu przez przełożonego dyscyplinarnego niewłaściwego postępowania.”;

15) uchyla się art. 134b;

16) art. 134c otrzymuje brzmienie:

„Art. 134c. Kara ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku oznacza wytknięcie ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzenie go, że jeżeli ponownie popełni przewinienie dyscyplinarne, zostanie wyznaczony na niższe stanowisko służbowe lub ukarany surowszą karą dyscyplinarną.”;

17) w art. 134e ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Karę obniżenia stopnia można wymierzyć tylko obok kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji albo kary wydalenia ze służby.”;

18) po art. 134e dodaje się art. 134ea w brzmieniu:

„Art. 134ea. Kara ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji oznacza wytknięcie ukaranemu niewłaściwego postępowania i uprzedzenie go, że jeżeli ponownie popełni przewinienie dyscyplinarne, zostanie wydalony ze służby.”;

19) w art. 134h:

a) w ust. 1 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się wyrazy „opinię służbową, okres pozostawania w służbie, a także istotne w sprawie okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające.”,

b) w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) działanie z motywacji zasługującej na szczególne potępienie, w stanie nietrzeźwości albo w stanie po użyciu alkoholu lub podobnie działającego środka;”;

20) po art. 134h dodaje się art. 134ha w brzmieniu:

„Art. 134ha. 1. Podstawę wszelkich rozstrzygnięć powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne.

2. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny kształtują swe przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, ocenianych swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny rozstrzygają samodzielnie zagadnienia faktyczne i prawne oraz nie są związani rozstrzygnięciem sądu lub innego organu. Prawomocne rozstrzygnięcia sądu kształtujące prawo lub stosunek prawny są jednak wiążące.”;

21) w art. 134i:

a) w ust. 1 w pkt 1 w lit. d średnik zastępuje się przecinkiem i dodaje się lit. e w brzmieniu:

„e) wskutek złożenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 132 ust. 4d;”;

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w formie postanowienia, którego odpis niezwłocznie doręcza się obwinionemu. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego doręcza się także sądowi, prokuratorowi, oraz organowi, instytucji lub pokrzywdzonemu, jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na ich wniosek.

1b. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone przez przewinienie dyscyplinarne.”;

c) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wyższy przełożony dyscyplinarny lub Komendant Główny Policji może wszcząć lub przejąć do prowadzenia postępowanie dyscyplinarne przed wydaniem orzeczenia, jeżeli w jego ocenie jest to konieczne z uwagi na charakter sprawy.”;

d) w ust. 4 dodaje się zdanie trzecie w brzmieniu:

„W szczególnych przypadkach ze względu na charakter sprawy czynności wyjaśniające za zgodą przełożonego właściwego w sprawach dyscyplinarnych mogą być kontynuowane.”;

e) po ust. 4 dodaje się ust. 4a–4f w brzmieniu:

„4a. Podjęcie czynności wyjaśniających następuje w formie postanowienia.

4b. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) podstawę prawną;
- 4) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji o czynie, o którym mowa w ust. 1;
- 5) określenie czynu stanowiącego przedmiot czynności wyjaśniających;

- 6) wskazanie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia czynności wyjaśniających;
- 7) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Policji albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

4c. Jeżeli w toku czynności wyjaśniających zostały ujawnione inne czyny stanowiące przewinienie dyscyplinarne rzecznik dyscyplinarny za zgodą przełożonego dyscyplinarnego może poszerzyć zakres prowadzonych czynności wyjaśniających, o których mowa w ust. 4b pkt 5.

4d. Z czynności wyjaśniających rzecznik dyscyplinarny sporządza sprawozdanie, w którym w szczególności przedstawia wnioski dotyczące wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego.

4e. W przypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego materiały zebrane podczas przeprowadzania czynności wyjaśniających stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.

4f. Wyższy przełożony dyscyplinarny lub Komendant Główny Policji może zlecić przeprowadzenie lub przeprowadzić czynności wyjaśniające w sprawach dotyczących policjantów podległych przełożonemu dyscyplinarnemu, jeżeli w jego ocenie jest to konieczne ze względu na charakter sprawy.”,

- f) po ust. 5 dodaje się ust. 5a w brzmieniu:

„5a. Celem postępowania dyscyplinarnego jest w szczególności:

- 1) ustalenie, czy czyn, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, został popełniony i czy obwiniony jest jego sprawcą;
- 2) wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia czynu, o którym mowa w pkt 1;
- 3) zebranie i utrwalenie dowodów w sprawie.”,

- g) w ust. 6 w pkt 8 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniającej podejrzenie popełnienia przez policjanta czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną.”;

22) w art. 135:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, a wszczęte umarza, jeżeli:

- 1) czynu nie popełniono albo brak jest danych dostatecznie uzasadniających przypuszczenie jego popełnienia;
- 2) czyn nie stanowi przewinienia dyscyplinarnego;
- 3) czynności wyjaśniające nie potwierdziły zaistnienia przewinienia dyscyplinarnego;
- 4) policjant został zwolniony ze służby w Policji;
- 5) policjant zmarł lub został uznany za zaginionego;
- 6) upłynęły terminy, o których mowa w ust. 4 i 5;
- 7) w tej samej sprawie zapadło prawomocne orzeczenie dyscyplinarne lub toczy się postępowanie dyscyplinarne;
- 8) zachodzi inna okoliczność wyłączająca prowadzenie postępowania dyscyplinarnego.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Jeżeli policjant z powodu nieobecności w służbie nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg terminu, o którym mowa w ust. 3, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się funkcjonariusza do służby.”,

c) w ust. 4 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Karalność przewinienia dyscyplinarnego ustaje z upływem 2 lat od dnia jego popełnienia.”,

d) uchyla się ust. 6;

23) w art. 135a ust. 2 wyraz „wyznacza” zastępuje się wyrazem „powołuje”;

24) w art. 135b po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Przełożony dyscyplinarny może odwołać rzecznika dyscyplinarnego na jego uzasadniony wniosek.”;

25) w art. 135e:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„W szczególności przesłuchuje świadków, obwinionego i pokrzywdzonego, przeprowadza oględziny, konfrontacje, okazania oraz dokonuje odtworzenia przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentów.”,

b) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. W przypadku konieczności przeprowadzenia czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie dyscyplinarne, przełożony dyscyplinarney może zwrócić się o ich przeprowadzenie do przełożonego dyscyplinarney właściwego według miejsca, w którym czynność ma być dokonana. Czynności przeprowadza rzecznik dyscyplinarney wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej.”,

c) w ust. 9 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Jeżeli czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarney jest lub był przedmiotem innego postępowania, w tym postępowania przygotowawczego, przełożony dyscyplinarney lub rzecznik dyscyplinarney mogą zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie akt tego postępowania w całości lub w części.”;

26) w art. 135f:

a) w ust. 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przeglądania akt postępowania dyscyplinarney oraz sporządzania z nich notatek lub fotokopii, z zastrzeżeniem ust. 2;”,

b) w ust. 7:

– w pkt 3 wyrazy „sprzeczne z prawem” zastępuje się wyrazem „niedopuszczalne”,

– w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) wniosek dowodowy w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia postępowania.”,

c) po ust. 8 dodaje się ust. 8a w brzmieniu:

„8a. W przypadku, gdy wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, rzecznik dyscyplinarney może wezwać obwinionego do złożenia ostatecznych wniosków dowodowych w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wnioski dowodowe złożone po upływie wyznaczonego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.”,

d) ust. 10 otrzymuje brzmienie:

„10. Choroba obwinionego, świadka i innego uczestnika postępowania dyscyplinarney usprawiedliwia nieobecność tych osób podczas czynności objętych danym postępowaniem przez okresy nie dłuższe niż łącznie 14 dni w ciągu całego postępowania dyscyplinarney. Usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby

za każdy następny jej okres wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza uprawnionego do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie karne.”;

27) po art. 135f dodaje się art. 135fa w brzmieniu:

„135fa. 1. Przełożony dyscyplinarny może wydać orzeczenie dyscyplinarne bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego, jeżeli okoliczności popełnionego czynu i wina policjanta nie budzą wątpliwości oraz nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż nagana, po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody funkcjonariusza na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, orzeczenie dyscyplinarne wydaje się po wysłuchaniu policjanta i złożeniu przez niego wyjaśnienia na piśmie oraz wyrażeniu zgody na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

3. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania w charakterze obwinionego obwiniony może złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

4. Przełożony dyscyplinarny może uwzględnić wniosek o dobrowolne poddanie się karze, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a charakter popełnionego przewinienia uzasadnia wymierzenie kary, o której mowa w art. 134 pkt 1 i 2. Czynności, o których mowa w art. 135i ust. 1–6 nie przeprowadza się.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się karze przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie o ukaraniu.

6. Od orzeczenia o ukaraniu obwinionemu przysługuje wniosek odwoławczy w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniosek odwoławczy składa się do przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie.

7. Przełożony dyscyplinarny odmawia przyjęcia wniosku odwoławczego, w drodze postanowienia, jeżeli został wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

8. W przypadku złożenia wniosku odwoławczego przez obwinionego przełożony dyscyplinarny uchyla orzeczenie o ukaraniu, kontynuuje postępowanie dyscyplinarne

i wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 135j ust. 1, od którego przysługuje odwołanie w trybie art. 135k.

9. Cofnięcie wniosku odwoławczego jest niedopuszczalne.”;

28) w art. 135h:

a) w ust. 1 zdanie drugie otrzymuje brzmienie:

„Wyższy przełożony dyscyplinarny, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony.”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Komendant Główny Policji, w drodze postanowienia, może przedłużyć termin prowadzenia czynności dowodowych na czas oznaczony powyżej 3 miesięcy.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Przełożony dyscyplinarny zawiesza postępowanie dyscyplinarne z dniem przeniesienia obwinionego do innej jednostki organizacyjnej Policji i przekazuje materiały postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu w nowym miejscu służby obwinionego.”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

„5. Postanowienie o podjęciu zawieszzonego postępowania dyscyplinarnego w sprawie obwinionego przeniesionego do innej jednostki organizacyjnej Policji wydaje się niezwłocznie po otrzymaniu materiałów postępowania dyscyplinarnego wszczętego w poprzednim miejscu służby obwinionego.”;

29) po art. 135h dodaje się art. 135ha i 135hb w brzmieniu:

„Art. 135ha. Jeżeli przeciwko obwinionemu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne obejmujące zarzuty popełnienia dwóch lub więcej czynów, a zebrane na danym etapie postępowania dowody dają podstawy do uznania obwinionego winnym popełnienia jednego z zarzuconych czynów, przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, wyłączyć ten czyn do odrębnego postępowania dyscyplinarnego, bez względu na wyjaśnienie wszystkich okoliczności dotyczących pozostałych czynów objętych postępowaniem.

Art. 135hb. 1. Oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe w orzeczeniu lub postanowieniu można sprostować w każdym czasie w drodze postanowienia.

2. Prostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w protokołach sporządzanych w toku postępowania dyscyplinarnego wymaga opisanie tych omyłek

przez osobę sporządzającą protokół przed jego podpisaniem. W przypadku ujawnienia omyłek pisarskich lub rachunkowych po podpisaniu protokołu, prostuje się je w drodze postanowienia.

3. Postanowienia, o których mowa w ust. 1 i 2, są ostateczne.

4. Prostowanie omyłek pisarskich i rachunkowych następuje z urzędu albo na wniosek pokrzywdzonego, ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego śmierci, na wniosek jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, przysposabiającego lub przysposobionego.

5. Sprostowania dokonuje przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny, który popełnił omyłkę. Jeżeli postępowanie toczy się przed instancją odwoławczą, może ona z urzędu sprostować orzeczenie pierwszej instancji.”;

30) w art. 135i wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 4 dodaje się zdanie trzecie:

„Nieusprawiedliwione niestawienie się obwinionego lub jego obrońcy na czynność zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego jest równoznaczne z odmową zapoznania się z tymi aktami.”,

b) w ust. 7 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„Rzecznik dyscyplinarny, po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego, wydaje postanowienie o zakończeniu czynności dowodowych oraz w terminie 7 dni sporządza sprawozdanie, które:”;

31) w art. 135j wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie dyscyplinarne o:

- 1) uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu, albo
- 2) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, albo
- 3) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o odstąpieniu od wymierzenia kary, albo
- 4) umorzeniu postępowania.”,

- b) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. Jeżeli przełożony dyscyplinarnych uzna, że przekazane mu akta postępowania dyscyplinarnego zawierają istotne uchybienia prawne lub braki w zakresie dowodowym, w terminie 7 dni od dnia przekazania mu akt wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu postępowania dowodowego i zwraca sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu usunięcia stwierdzonych uchybień bądź uzupełnienia braków w zakresie dowodowym.”,

4. Przełożony dyscyplinarny umarza postępowanie dyscyplinarne w przypadkach, o których mowa w art. 132 ust. 4a i art. 135 ust. 1.”;

- 32) w art. 135n:

- a) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Rozpatrzenie odwołania przez wyższego przełożonego dyscyplinarnego powinno nastąpić w terminie 30 dni od dnia wpływu odwołania, a w przypadku powołania komisji – w terminie 14 dni od dnia otrzymania sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.”,

- b) w ust. 4 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) uchylić w całości albo w części i w tym zakresie uniewinnić obwinionego, odstąpić od ukarania, względnie wymierzyć inną karę albo umorzyć postępowanie, bądź uchylając to orzeczenie – umorzyć postępowanie dyscyplinarne pierwszej instancji, albo”;

- 33) w art. 135o:

- a) w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) z upływem terminu do wniesienia odwołania, wniosku odwoławczego lub zażalenia, jeżeli go nie wniesiono;”,

- b) w ust. 2 skreśla się zdanie drugie,

- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przełożony właściwy w sprawach osobowych po uprawomocnieniu się orzeczenia niezwłocznie wykonuje karę ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku lub ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji.”;

34) w art. 135q:

a) w ust. 2:

– pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;”,

– w pkt 3 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) 24 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji.”,

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, położony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 32 ust. 1, może zatrzeć karę dyscyplinarną przed upływem terminu określonego w ust. 2, jednak nie wcześniej niż przed upływem:

1) 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;

2) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;

3) 9 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;

4) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Policji.”,

c) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Kara obniżenia stopnia podlega zatarciu po upływie terminu przewidzianego dla kary wymierzonej obok kary obniżenia stopnia. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

35) art. 138 i 139 otrzymują brzmienie:

„Art. 138. Od orzeczenia i postanowienia, kończących postępowanie dyscyplinarne, policjantowi przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 139. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy tryb wykonywania czynności związanych z postępowaniem dyscyplinarnym w stosunku do policjantów, w tym obieg dokumentów związanych z postępowaniem dyscyplinarnym oraz określi wzory postanowień i innych dokumentów

sporządzanych w postępowaniu dyscyplinarnym, mając na względzie sprawność prowadzonego postępowania.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 12 października 1990 r. o Straży Granicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 305) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 36 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Jeżeli decyzję, o której mowa w ust. 1 wydaje Komendant Główny Straży Granicznej, od decyzji takiej służy odwołanie do ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”;

2) w art. 40 w ust. 4 w pkt 2 w lit. b kropkę na końcu zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 3 w brzmieniu:

„3) Komendant BSWSG w ramach BSWSG w odniesieniu do podległych mu funkcjonariuszy.”;

3) w art. 41 ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) świadczenie motywacyjne;”;

4) w art. 47:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Zwolnienie funkcjonariusza ze służby na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2, ust. 2 pkt 1 i 4 oraz 6 i 7 nie może nastąpić przed upływem 12 miesięcy od dnia zaprzestania służby z powodu choroby, chyba że funkcjonariusz zgłosi pisemne wystąpienie ze służby.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Do okresów choroby stanowiących przyczynę zaprzestania służby, o których mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie okresy choroby stanowiące przyczynę zaprzestania służby, jeżeli przerwa między kolejnymi okresami nie przekracza 60 dni.”,

d) w ust. 2b uchyla się pkt 2;

5) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49. Funkcjonariuszy zwalniana ze służby właściwi przełożeni, o których mowa w art. 36 ust 1.”;

6) w art. 52 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Na stopnie szeregowych, podoficerów oraz chorążych Straży Granicznej mianują właściwi przełożeni, o których mowa w art. 36 ust 1.”;

7) art. 53 otrzymuje brzmienie:

„Art. 53. Na pierwszy stopień oficerski Straży Granicznej oraz na stopień generała brygady Straży Granicznej (konradmirała Straży Granicznej) oraz generała dywizji Straży Granicznej (wiceadmirała Straży Granicznej) mianuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek ministra właściwego do spraw wewnętrznych. Na pozostałe stopnie oficerskie Straży Granicznej mianuje minister właściwy do spraw wewnętrznych.”;

8) w art. 55 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na pierwszy stopień oficerski Straży Granicznej może być mianowany funkcjonariusz, który posiada wykształcenie wyższe, odbył przeszkolenie specjalistyczne oraz posiada pozytywną opinię służbową.”;

9) w art. 58:

a) w ust. 2 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„2. Funkcjonariusze zwolnieni ze służby mogą używać posiadanych stopni, o których mowa w art. 51, z dodaniem określenia:”;

b) w ust. 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„3. Utrata stopnia wymienionego w art. 51 następuje w razie:”;

c) po ust. 3 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio w razie wymierzenia kary dyscyplinarnej obniżenia stopnia, jeżeli kara dotyczy stopni, o których mowa w art. 51 pkt 4 lit. a i g.”;

10) art. 71a otrzymuje brzmienie:

„Art. 71a. 1. Funkcjonariuszowi przysługuje zwrot kosztów poniesionych na ochronę prawną, jeżeli postępowanie karne wszczęte przeciwko niemu o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych zostanie zakończone prawomocnym orzeczeniem o umorzeniu postępowania z powodu braku ustawowych znamion czynu zabronionego lub niepopełnienia przestępstwa albo wyrokiem uniewinniającym. Zwrot kosztów następuje ze środków Straży Granicznej.

2. W szczególnie uzasadnionych przypadkach, kierując się dobrem służby, Komendant Główny Straży Granicznej może podjąć decyzję o zapewnieniu funkcjonariuszowi, przeciwko któremu wszczęto postępowanie karne o przestępstwo popełnione w związku z wykonywaniem czynności służbowych, ochrony prawnej, finansowanej ze środków Straży Granicznej, jeszcze przed zakończeniem tego

postępowania. Poniesione przez Straż Graniczną koszty ochrony prawnej nie podlegają zwrotowi przez funkcjonariusza, niezależnie od wyniku postępowania karnego.

3. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) maksymalną wysokość kosztów poniesionych na ochronę prawną zwracanych funkcjonariuszowi w przypadku, o którym mowa w ust. 1, tryb postępowania oraz podmioty właściwe w sprawie zwrotu tych kosztów, a także sposób dokumentowania kosztów poniesionych przez funkcjonariusza na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w ust. 1,
- 2) formę zapewnienia funkcjonariuszowi ochrony prawnej, o której mowa w ust. 2, maksymalną wysokość kosztów ponoszonych przez Straż Graniczną na zapewnienie tej ochrony, tryb postępowania oraz podmioty właściwe w sprawie zapewnienia funkcjonariuszowi ochrony prawnej, o której mowa w ust. 2

– kierując się koniecznością korzystania przez funkcjonariusza z ochrony prawnej na wysokim poziomie, a także szybkiego zwrotu kosztów poniesionych przez funkcjonariusza na ochronę prawną w przypadku, o którym mowa w ust. 1, oraz szybkiego zapewnienia funkcjonariuszowi ochrony prawnej w przypadku, o którym mowa w ust. 2.”;

- 11) po art. 71a dodaje się art. 71b w brzmieniu:

„Art. 71b. 1. Funkcjonariuszowi pokrzywdzonemu przestępstwem, o którym mowa w art. 222, art. 223 lub art. 226 Kodeksu karnego, w związku z wykonywaniem czynności służbowych, przysługuje, na jego wniosek, bezpłatna ochrona prawna w postępowaniu karnym, w którym uczestniczy w charakterze pokrzywdzonego lub oskarżyciela posiłkowego.

2. Ochronę prawną, o której mowa w ust. 1, zapewnia jednostka organizacyjna Straży Granicznej, w której funkcjonariusz pokrzywdzony przestępstwem pełni służbę, a jeżeli jednostka ta nie ma zapewnionej obsługi prawnej realizowanej przez radców prawnych lub adwokatów, ochronę prawną zapewnia właściwa miejscowo komenda oddziału Straży Granicznej albo Komenda Główna Straży Granicznej.”;

- 12) art. 76 otrzymuje brzmienie:

„Art. 76. 1. Funkcjonariuszowi w dniach pełnienia obowiązków służbowych przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i charakter służby lub szczególne właściwości lub miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.

2. Wyżywienie w naturze przysługuje w szczególności funkcjonariuszowi, który:

- 1) pełni służbę w systemie skoszarowanym;
- 2) bierze udział w szkoleniach lub ćwiczeniach z zakresu systemu obronnego kraju, działań antyterrorystycznych lub zarządzania kryzysowego, jeżeli trwają one w sposób ciągły powyżej 8 godzin;
- 3) bierze udział w akcjach zapobiegania skutkom klęsk żywiołowych lub usuwania ich skutków oraz w działaniach porządkowych podczas akcji ratowniczych przy likwidacji skutków klęsk żywiołowych i katastrof, trwających ponad 8 godzin;
- 4) uczestniczy w innych działaniach związanych z ochroną granicy państwowej, kontrolą ruchu granicznego oraz zapobieganiem i przeciwdziałaniem nielegalnej migracji, które uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze.

3. Wyżywienie w naturze przysługuje funkcjonariuszowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna i odżywcza produktów żywnościowych przysługujących funkcjonariuszowi w określonych przypadkach. W przypadku zwiększonego zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.

4. W przypadku braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszom wyżywienia w naturze w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, wysokość środków finansowych przeznaczonych na przygotowanie wyżywienia podwyższa się o połowę.

5. Wyżywienie w naturze w postaci napojów, w ilości zaspokajającej potrzeby funkcjonariusza, przysługuje w czasie wykonywania obowiązków służbowych, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495).

6. Funkcjonariusz otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze w przypadku:

- 1) pełnienia w okresie od dnia 1 listopada do dnia 31 marca służby na wolnym powietrzu poza pomieszczeniami i pojazdami przez co najmniej 4 godziny dziennie;
- 2) gdy rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego temu funkcjonariuszowi w naturze;

- 3) braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszowi bezpłatnego wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych funkcjonariusza udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim.

7. Funkcjonariuszowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego mu wyżywienia w naturze, nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze lub dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia.

8. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) normy, w tym średnie wartości energetyczne i odżywcze produktów żywnościowych objętych poszczególnymi normami oraz wysokość środków finansowych niezbędnych do przygotowania wyżywienia w naturze dla poszczególnych norm wyżywienia,
- 2) szczegółowe przypadki przyznawania poszczególnych norm wyżywienia,
- 3) przypadki, w których normy wyżywienia oraz przypisana im wysokość środków finansowych na przygotowanie wyżywienia w naturze mogą zostać uzupełnione,
- 4) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz jednostkę organizacyjną Straży Granicznej właściwą do jego wypłacania

– uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu funkcjonariuszom wyżywienia w naturze względem realnej wartości wyżywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;

- 13) w art. 86 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Funkcjonariuszom przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 26 dni roboczych. Przez dni robocze rozumie się dni od poniedziałku do piątku, z wyłączeniem dni ustawowo wolnych od pracy.”;

- 14) w art. 87a ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Funkcjonariuszowi posiadającemu status weterana poszkodowanego przysługuje prawo do corocznego dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 5 dni roboczych.

2. Prawo do urlopu, o którym mowa w ust. 1, nie przysługuje funkcjonariuszowi posiadającemu status weterana poszkodowanego uprawnionemu do urlopu wypoczynkowego i urlopów dodatkowych, z wyłączeniem urlopu dodatkowego z tytułu pełnienia służby w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia, w wymiarze przekraczającym 26 dni roboczych.”;

15) art. 88 otrzymuje brzmienie:

„Art. 88. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może w drodze rozporządzenia wprowadzić płatne urlopy dodatkowe w wymiarze do 13 dni roboczych rocznie dla funkcjonariuszy pełniących służbę w warunkach szczególnie uciążliwych lub szkodliwych dla zdrowia albo którzy osiągnęli określony wiek lub staż służby, uwzględniając dopuszczalne stężenia i natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia na danym stanowisku służbowym oraz szczególne właściwości i potrzeby służby.”;

16) w art. 112 w ust. 1:

a) po pkt 5 dodaje się pkt 5a w brzmieniu:

„5a) świadczenie motywacyjne;”,

b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”;

17) w art. 118 uchyla się ust. 4;

18) po art. 119 dodaje się art. 119a w brzmieniu:

„Art. 119a. 1. Ekwiwalent pieniężny za 1 dzień niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego ustala się w wysokości 1/21 części miesięcznego uposażenia zasadniczego wraz z dodatkami o charakterze stałym należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym.

2. Ekwiwalent, o którym mowa w ust. 1, wypłaca się w ostatnim dniu pełnienia służby, a w przypadku śmierci albo zaginięcia funkcjonariusza, niezwłocznie po wydaniu rozkazu personalnego o wygaśnięciu stosunku służbowego.”;

19) po art. 124 dodaje się art. 124a w brzmieniu:

„Art. 124a. 1. Funkcjonariuszowi może być przyznane świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:

1) 25 lat służby – w wysokości 1 500 złotych, albo

2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się również okresy uznawane za równorzędne ze służbą w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz składa do bezpośredniego przełożonego, który w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku wydaje opinię w sprawie zasadności przyznania świadczenia i przekazuje wniosek wraz z opinią przełożonemu właściwemu w sprawach osobowych, o których mowa w art. 36 ust. 1.

4. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) stopień, imię i nazwisko funkcjonariusza;
- 2) nazwę komórki lub jednostki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę;
- 3) określenie stażu służby;
- 4) uzasadnienie przyznania świadczenia.

5. Przy wydawaniu opinii, o której mowa w ust. 3, bierze się pod uwagę:

- 1) ostatnią okresową opinię służbową;
- 2) stopień trudności, złożoność i sposób realizacji zadań wykonywanych przez funkcjonariusza;
- 3) efekty pracy funkcjonariusza.

6. Decyzję o przyznaniu albo odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony właściwy w sprawach osobowych wydaje w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku wraz z opinią.

7. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. Od decyzji wydanej przez Komendanta Głównego Straży Granicznej przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 7, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

9. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się funkcjonariuszowi skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe inne niż określone w art. 45 ust. 1 pkt 4 lub któremu wymierzono karę dyscyplinarną, o której mowa w art. 136 ust. 1 pkt 1–8.

10. Świadczenie motywacyjne podlega obniżeniu na zasadach, o których mowa w art. 125a, 125b i 125 f.

11. Świadczenie motywacyjne zawiesza się w przypadkach i na zasadach, o których mowa w art. 130.

12. Funkcjonariusza pozbawia się świadczenia motywacyjnego w razie:

- 1) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe inne niż określone w art. 45 ust. 1 pkt 4 lub wymierzenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 136 ust. 1 pkt 1-8;
- 2) niewywiązywania się funkcjonariusza z realizacji zadań służbowych albo znacznego obniżenia efektywności jego pracy, stwierdzonego w opinii służbowej.

13. Pozbawienie świadczenia motywacyjnego następuje w drodze decyzji. Funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. Od decyzji wydanej przez Komendanta Głównego Straży Granicznej przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

14. Od decyzji, o której mowa w ust. 13, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

15. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

16. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

17. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym wydano decyzję, o której mowa w ust. 13 lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby lub jego śmiercią. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”;

- 20) art. 134 i art. 134a otrzymują brzmienie:

„Art. 134. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie za popełnienia przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu dyscypliny służbowej lub nieprzestrzeganiu zasad etyki zawodowej.

Art. 134a. 1. Czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne, wypełniający jednocześnie znamiona przestępstwa lub wykroczenia albo przestępstwa skarbowego lub wykroczenia skarbowego, podlega odpowiedzialności dyscyplinarnej niezależnie od odpowiedzialności karnej.

2. W przypadku czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne, wypełniającego jednocześnie znamiona wykroczenia lub wykroczenia skarbowego, w przypadku

mniejszej wagi lub ukarania grzywną, przełożony dyscyplinarny może nie wszczynać postępowania dyscyplinarnego a wszczęte postępowanie umorzyć.

3. W przypadku czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne mniejszej wagi przełożony dyscyplinarny może odstąpić od wszczęcia postępowania i przeprowadzić ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego udokumentowaną w formie notatki rozmowę dyscyplinującą.

4. Notatkę, o której mowa w ust. 3, włącza się do akt osobowych na 5 miesięcy.”;

21) w art. 135 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Naruszenie dyscypliny służbowej stanowi czyn funkcjonariusza polegający na zawinionym przekroczeniu uprawnień lub niewykonaniu obowiązków wynikających z przepisów prawa, w tym z rozkazów i poleceń wydanych przez przełożonych uprawnionych na podstawie tych przepisów.

2. Naruszeniem dyscypliny służbowej jest:

- 1) niedopełnienie obowiązków funkcjonariusza wynikających ze złożonego ślubowania, a także przepisów niniejszej ustawy i przepisów wydanych na jej podstawie;
- 2) odmowa wykonania lub niewykonanie rozkazu lub innego polecenia, z zastrzeżeniem przypadku określonego w art. 63 ust. 2;
- 3) zaniechanie czynności służbowej albo wykonanie jej w sposób niedbały lub nieprawidłowy;
- 4) niedopełnienie obowiązków służbowych albo przekroczenie uprawnień określonych w przepisach prawa;
- 5) świadome wprowadzenie w błąd przełożonego lub innego funkcjonariusza, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie, funkcjonariuszowi lub innej osobie;
- 6) nadużycie zajmowanego stanowiska dla osiągnięcia korzyści majątkowej lub osobistej;
- 7) postępowanie przełożonego w sposób przyczyniający się do rozluźnienia dyscypliny służbowej w podległej jednostce organizacyjnej lub komórce organizacyjnej Straży Granicznej;
- 8) porzucenie służby;
- 9) samowolne oddalenie się z rejonu zakwaterowania bądź nieusprawiedliwione opuszczenie lub niestawienie się do miejsca pełnienia służby;

- 10) stawienie się do służby w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka, pełnienie jej w takim stanie, a także spożywanie alkoholu lub używanie podobnie działającego środka w czasie służby;
  - 11) umyślne naruszenie dóbr osobistych innego funkcjonariusza w czasie pełnienia służby;
  - 12) utrata służbowej broni palnej, amunicji lub legitymacji służbowej;
  - 13) utrata przedmiotu stanowiącego wyposażenie służbowe, którego wykorzystanie przez osoby nieuprawnione wyrządziło szkodę obywatelowi lub stworzyło zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa powszechnego;
  - 14) utrata materiału zawierającego informacje niejawne;
  - 15) ujawnienie informacji pozostającej w związku z wykonywaniem czynności służbowych, jeżeli spowodowało to lub mogło spowodować szkodę służbie;
  - 16) doprowadzenie się do stanu uniemożliwiającego pełnienie służby.”;
- 22) po art. 135 dodaje się art. 135a–135g w brzmieniu:

„Art. 135a. Przewinienie dyscyplinarne jest zawinione wtedy, gdy funkcjonariusz:

- 1) ma zamiar jego popełnienia, to jest chce je popełnić albo przewidując możliwość jego popełnienia, na to się godzi;
- 2) nie ma zamiaru jego popełnienia, popełnia je jednak na skutek niezachowania ostrożności wymaganej w danych okolicznościach, mimo że możliwość taką przewidywał albo mógł i powinien przewidzieć.

Art. 135b. 1. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie, jeżeli popełnia przewinienie dyscyplinarne sam albo wspólnie lub w porozumieniu z inną osobą, a także w przypadku, gdy kieruje popełnieniem przewinienia dyscyplinarnego przez innego funkcjonariusza.

2. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie także w przypadku, gdy nakłania innego funkcjonariusza do popełnienia przewinienia dyscyplinarnego albo ułatwia jego popełnienie.

3. Funkcjonariusz odpowiada dyscyplinarnie za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego za granicą.

4. Każdy z funkcjonariuszy, o których mowa w ust. 1–3, odpowiada w granicach swojej winy, niezależnie od odpowiedzialności pozostałych osób.

Art. 135c. Dwa lub więcej zachowań, podjętych w krótkich odstępach czasu w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, uważa się za jedno przewinienie dyscyplinarne.

Art. 135d. 1. Władzę dyscyplinarną w Straży Granicznej polegającą na prawie do wszczynania postępowań dyscyplinarnych i rozstrzygania spraw dyscyplinarnych sprawuje:

- 1) minister właściwy do spraw wewnętrznych;
- 2) Komendant Główny Straży Granicznej;
- 3) Komendant BSWSG;
- 4) komendant oddziału Straży Granicznej;
- 5) komendant ośrodka szkolenia Straży Granicznej;
- 6) komendant ośrodka Straży Granicznej;
- 7) dowódca kontyngentu Straży Granicznej wydzielonego do realizacji zadań poza granicami państwa, zwany dalej „dowódcą kontyngentu”
– zwani dalej „przełożonymi dyscyplinarnymi”.

2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych posiada władzę dyscyplinarną wobec Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG i jego zastępców.

3. Komendant Główny Straży Granicznej posiada władzę dyscyplinarną wobec wszystkich funkcjonariuszy.

4. Przełożeni dyscyplinarni posiadają władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariuszy pełniących służbę w podległych im jednostkach organizacyjnych Straży Granicznej, z zastrzeżeniem art. 135e ust. 1, a w przypadku dowódcy kontyngentu w stosunku do funkcjonariuszy wchodzących w skład kontyngentu.

5. Komendant Główny Straży Granicznej może, do dnia wydania postanowienia o zamknięciu postępowania dowodowego wszczętego przez innego przełożonego dyscyplinarnego, z wyjątkiem postępowania dyscyplinarnego wszczętego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych, jeżeli uzna to za uzasadnione okolicznościami sprawy:

- 1) przejąć prowadzenie postępowania dyscyplinarnego albo
- 2) przekazać prowadzenie postępowania dyscyplinarnego innemu przełożonemu dyscyplinarnemu.

6. Przełożony dyscyplinarny, któremu przekazano prowadzenie postępowania dyscyplinarnego, posiada władzę dyscyplinarną wobec funkcjonariusza, przeciwko

któremu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne wyłącznie w zakresie przekazanej sprawy.

Art. 135e. 1. Funkcjonariusz, któremu powierzono pełnienie obowiązków na danym stanowisku służbowym, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą funkcjonariuszowi powołanemu na to stanowisko.

2. Funkcjonariusz, który w zastępstwie wykonuje obowiązki na danym stanowisku służbowym, posiada władzę dyscyplinarną przysługującą osobie zastępowanej.

Art. 135f. 1. Funkcjonariusz delegowany do czasowego pełnienia służby lub któremu powierzono pełnienie obowiązków służbowych w innej jednostce organizacyjnej Straży Granicznej albo którego skierowano na przeszkolenie lub naukę w jednostce organizacyjnej Straży Granicznej, podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego w miejscu czasowego delegowania, powierzenia obowiązków, nauki lub szkolenia.

2. Funkcjonariusz przeniesiony w toku postępowania dyscyplinarnego do pełnienia służby w innej jednostce organizacyjnej Straży Granicznej, z dniem przeniesienia, podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego w nowym miejscu pełnienia służby.

3. Funkcjonariusz pozostający w dyspozycji podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego, w którego dyspozycji pozostaje.

4. Funkcjonariusz przebywający na urloпах związanych z rodzicielstwem, urlopie bezpłatnym lub oddelegowany do wykonywania zadań poza Strażą Graniczną podlega władzy dyscyplinarnej przełożonego dyscyplinarnego, któremu podlegał przed udzieleniem mu urlopu lub oddelegowaniem, z zastrzeżeniem art. 11zg ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. z 2020 r. poz. 13).

5. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio do funkcjonariusza po zakończeniu oddelegowania do wykonywania zadań poza Strażą Graniczną, wobec którego w okresie tego oddelegowania zostało wszczęte i niezakończone postępowanie dyscyplinarne.

Art. 135g. Spory o właściwość w sprawach dyscyplinarnych między przełożonymi dyscyplinarnymi, o których mowa w art. 135c ust. 1 pkt 2–7, rozstrzyga Komendant Główny Straży Granicznej.”;

23) w art. 136 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) uchyla się pkt 3 i 4;

- b) w pkt 8 po wyrazach „do służby” dodaje się wyrazy „w Straży Granicznej”;
- 24) uchyla się art. 136a;
- 25) art. 136b otrzymuje brzmienie:
- „Art. 136b. Wymierzanie kar dyscyplinarnych należy do:
- 1) ministra właściwego do spraw wewnętrznych w zakresie kar, o których mowa w art. 136 ust. 1;
  - 2) Komendanta Głównego Straży Granicznej, Komendanta BSWSG, komendantów oddziałów Straży Granicznej, komendantów ośrodków szkolenia Straży Granicznej, komendantów ośrodków Straży Granicznej w zakresie kar, o których mowa w art. 136 ust. 1 i 3;
  - 3) dowódcy kontyngentu w zakresie kar, o których mowa w art. 136 ust. 1 pkt 1–2.”;
- 26) po art. 136b dodaje się art. 136ba–136bzf w brzmieniu:
- „Art. 136ba. 1. Przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego można podjąć czynności wyjaśniające, jeżeli wiadomość o czynie stanowiącym przewinienie dyscyplinarne, budzi wątpliwości, w szczególności co do popełnienia tego czynu lub jego kwalifikacji prawnej albo co do osoby sprawcy.
2. Podjęcie czynności wyjaśniających następuje w formie postanowienia.
3. Postanowienie, o którym mowa w ust. 2, zawiera:
- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
  - 2) datę i miejsce wydania;
  - 3) podstawę prawną;
  - 4) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji o czynie, o którym mowa w ust. 1;
  - 5) określenie czynu stanowiącego przedmiot czynności wyjaśniających;
  - 6) wskazanie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia czynności wyjaśniających;
  - 7) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.
4. Jeżeli w toku czynności wyjaśniających zostały ujawnione inne czyny stanowiące przewinienie dyscyplinarne rzecznik dyscyplinarny za zgodą przełożonego dyscyplinarnego może poszerzyć zakres prowadzonych czynności wyjaśniających, o których mowa w ust. 3 pkt 5.
- ”

5. Czynności wyjaśniające należy ukończyć w terminie 30 dni od dnia wydania postanowienia, a w szczególnych przypadkach ze względu na charakter sprawy czynności wyjaśniające za zgodą przełożonego właściwego w sprawach dyscyplinarnych mogą być kontynuowane.

6. Z przeprowadzonych czynności wyjaśniających rzecznik dyscyplinarny sporządza sprawozdanie w którym w szczególności przedstawia wnioski dotyczące wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego albo odstąpienia od wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej ze sprawcą przewinienia dyscyplinarnego.

7. W przypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego materiały zebrane podczas przeprowadzania czynności wyjaśniających stają się materiałami postępowania dyscyplinarnego.

Art. 136bb. 1. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się niezwłocznie, jeżeli zachodzi uzasadnione podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne.

2. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna się z dniem wydania postanowienia o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego. Funkcjonariusz, co do którego wydano postanowienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego, uważa się za obwinionego.

3. Celem postępowania dyscyplinarnego jest w szczególności:

- 1) ustalenie, czy czyn, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną, został popełniony i czy obwiniony jest jego sprawcą;
- 2) wyjaśnienie przyczyn i okoliczności popełnienia czynu, o którym mowa w pkt 1;
- 3) zebranie i utrwalenie dowodów w sprawie.

4. Postępowanie dyscyplinarne wszczyna przełożony dyscyplinarny:

- 1) z urzędu;
- 2) na wniosek przełożonego funkcjonariusza;
- 3) na polecenie przełożonego, któremu podlega służbowo przełożony dyscyplinarny;
- 4) na żądanie sądu lub prokuratora.

5. Przełożony dyscyplinarny może wszcząć postępowanie dyscyplinarne także na wniosek innego zainteresowanego organu, instytucji lub pokrzywdzonego.

6. Pokrzywdzonym jest osoba, której dobro prawne zostało bezpośrednio naruszone zachowaniem funkcjonariusza stanowiącym przewinienie dyscyplinarne.

Art. 136bc. 1. Nie można wszcząć postępowania dyscyplinarnego po upływie 90 dni od dnia powzięcia przez przełożonego dyscyplinarnego wiadomości o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego.

2. Jeżeli funkcjonariusz z powodu nieobecności w służbie nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia stawienia się funkcjonariusza do służby.

3. Nie można wymierzyć funkcjonariuszowi kary dyscyplinarnej po upływie 2 lat od dnia popełnienia przewinienia dyscyplinarnego.

4. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminu, o którym mowa w ust. 3.

5. W przypadku gdy przewinienie dyscyplinarne stanowi jednocześnie przestępstwo lub wykroczenie albo przestępstwo skarbowe lub wykroczenie skarbowe, przedawnienie karalności dyscyplinarnej następuje z upływem okresu przedawnienia ich karalności.

Art. 136bd. 1. Postępowania dyscyplinarnego nie wszczyna się, jeżeli:

- 1) czynności wyjaśniające nie potwierdziły popełnienia czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 2) upłynęły terminy określone w art. 136bc;
- 3) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu i tego samego funkcjonariusza zostało prawomocnie zakończone lub wszczęte wcześniej toczy się.

Art. 136be. 1. Przełożony dyscyplinarny może wydać orzeczenie dyscyplinarne bez wszczynania postępowania dyscyplinarnego, jeżeli okoliczności popełnionego czynu i wina funkcjonariusza nie budzą wątpliwości oraz nie zachodzi potrzeba wymierzenia kary surowszej niż nagana, po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody funkcjonariusza na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

2. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, orzeczenie dyscyplinarne wydaje się po wysłuchaniu funkcjonariusza i złożeniu przez niego wyjaśnienia na piśmie oraz wyrażeniu zgody na poddanie się karze dyscyplinarnej bez prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

3. Po wszczęciu postępowania dyscyplinarnego do czasu zakończenia pierwszego przesłuchania w charakterze obwinionego obwiniony może złożyć wniosek o dobrowolne poddanie się karze.

4. Przełożony dyscyplinarny może uwzględnić wniosek o dobrowolne poddanie się karze, jeżeli okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego i wina obwinionego

nie budzą wątpliwości, a charakter popełnionego przewinienia uzasadnia wymierzenie kary, o której mowa w art. 136 ust. 1 pkt 1 i 2. Czynności, o których mowa w art. 136br ust. 1–8 nie przeprowadza się.

5. W przypadku uwzględnienia wniosku o dobrowolne poddanie się karze przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 136bt ust. 1 pkt 2.

6. Od orzeczenia, o którym mowa w ust. 5, obwinionemu przysługuje wniosek odwoławczy w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Wniosek odwoławczy składa się do przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie.

7. Przełożony dyscyplinarny odmawia przyjęcia wniosku odwoławczego, w drodze postanowienia, jeżeli został wniesiony po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalny. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne.

8. W przypadku złożenia wniosku odwoławczego przez obwinionego przełożony dyscyplinarny uchyla orzeczenie o ukaraniu, kontynuuje postępowanie dyscyplinarne i wydaje orzeczenie, o którym mowa w art. 136bt ust. 1, od którego przysługuje odwołanie w trybie art. 136bx.

9. Cofnięcie wniosku odwoławczego jest niedopuszczalne.

10. Rozmowa dyscyplinująca, o której mowa w art. 134a ust. 3, polega na wytknięciu funkcjonariuszowi niewłaściwego postępowania oraz uprzedzeniu go o możliwości zastosowania innych środków dyscyplinujących, a także wszczęcia postępowania i wymierzenia kary dyscyplinarnej, w przypadku ponownego popełnienia czynu, za który funkcjonariusz ponosi odpowiedzialność dyscyplinarną.

11. Jeżeli funkcjonariusz nie zgadza się z wytkniętym mu niewłaściwym postępowaniem podczas rozmowy dyscyplinującej, o której mowa w art. 134a ust. 3, w terminie 5 dni od daty zapoznania się z notatką z rozmowy może wnieść do przełożonego dyscyplinarnego pisemny sprzeciw, zwany dalej „sprzeciwem”. O prawie do wniesienia sprzeciwu funkcjonariusza poucza się podczas rozmowy dyscyplinującej, a treść pouczenia zawiera się w notatce z tej rozmowy. Przepis art. 136by ust. 1 stosuje się odpowiednio.

12. Wniesienie sprzeciwu powoduje wszczęcie postępowania dyscyplinarnego. Przepis art. 136bj ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

13. Brak sprzeciwu powoduje włączenie notatki z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej do akt osobowych funkcjonariusza, z którym była przeprowadzona

rozmowa. W przypadku wniesienia sprzeciwu notatkę z przeprowadzonej rozmowy dyscyplinującej włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

14. W przypadku wniesienia sprzeciwu i braku możliwości wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, w związku z upływem terminów określonych w art. 136bc, notatka podlega zniszczeniu.

15. W przypadku wniesienia sprzeciwu po upływie terminu, o którym mowa w ust. 11, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o odmowie przyjęcia sprzeciwu. Na postanowienie przysługuje zażalenie w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia. Zażalenie wnosi się za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego do Komendanta Głównego Straży Granicznej. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej, przysługuje wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy. Przepis art. 136by ust. 1 stosuje się odpowiednio.

16. Rozmowę dyscyplinującą przeprowadza przełożony dyscyplinarny. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarny może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej funkcjonariusza w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez funkcjonariusza, z którym jest prowadzona rozmowa, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym funkcjonariuszem stanowisko służbowe.

17. Upoważnienie do przeprowadzenia rozmowy dyscyplinującej zawiera:

- 1) podstawę prawną;
- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe upoważnionego funkcjonariusza;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe funkcjonariusza, z którym ma być prowadzona rozmowa dyscyplinująca;
- 4) określenie czynu, w związku z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) określenie przesłanek, jakie spowodowały podjęcie przez przełożonego dyscyplinarnego rozstrzygnięcia o przeprowadzeniu w danym przypadku rozmowy dyscyplinującej;
- 6) określenie terminu, w jakim rozmowę dyscyplinującą należy przeprowadzić.

18. Przełożony dyscyplinarny, jednocześnie z upoważnieniem do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy dyscyplinującej, udziela funkcjonariuszowi upoważnionemu do jej przeprowadzenia pisemnych wytycznych dotyczących przeprowadzenia rozmowy,

a w szczególności wskazuje informacje lub okoliczności, jakie należy podnieść, wytykając niewłaściwe postępowanie funkcjonariuszowi, z którym rozmowa dyscyplinująca ma być prowadzona.

19. Notatkę z rozmowy dyscyplinującej funkcjonariusz upoważniony do jej przeprowadzenia przedstawia przełożonemu dyscyplinarnemu, przed jej przekazaniem do akt osobowych funkcjonariusza, z którym była przeprowadzona rozmowa.

Art. 136bf. 1. Postępowanie dyscyplinarne oraz czynności wyjaśniające, o których mowa w art. 136ba, prowadzi rzecznik dyscyplinarny.

2. Przełożony dyscyplinarny powołuje rzeczników dyscyplinarnych na okres 4 lat spośród funkcjonariuszy w służbie stałej.

3. Przełożony dyscyplinarny do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego oraz czynności wyjaśniających, o których mowa w art. 136ba, wyznacza rzecznika dyscyplinarnego w stopniu co najmniej:

- 1) młodszego chorążego Straży Granicznej, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień w korpusie szeregowych, podoficerów lub chorążych;
- 2) podporucznika Straży Granicznej, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień podporucznika, porucznika oraz kapitana Straży Granicznej;
- 3) majora Straży Granicznej, jeżeli postępowanie ma dotyczyć funkcjonariusza posiadającego stopień majora Straży Granicznej lub wyższy.

Art. 136bg. 1. Przełożony dyscyplinarny odwołuje rzecznika dyscyplinarnego w przypadkach:

- 1) zaistnienia okoliczności, które stanowią podstawę zwolnienia go ze służby w Straży Granicznej;
- 2) prawomocnego wymierzenia mu kary dyscyplinarnej;
- 3) przeniesienia go do innej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej niepodlegającej bezpośrednio przełożonemu dyscyplinarnemu.

2. Przełożony dyscyplinarny może odwołać rzecznika dyscyplinarnego na jego uzasadniony wniosek.

3. Rzecznik dyscyplinarny, za zgodą przełożonego dyscyplinarnego, może skorzystać z pomocy innego rzecznika dyscyplinarnego przy przeprowadzaniu czynności dowodowych.

Art. 136bh. 1. Przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny podlega wyłączeniu od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, jeżeli:

- 1) sprawa dotyczy go bezpośrednio;
- 2) jest małżonkiem obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego albo pozostaje we wspólnym pożyciu z jedną z tych osób;
- 3) jest krewnym lub powinowatym obwinionego lub pokrzywdzonego w linii prostej, a w linii bocznej aż do stopnia pomiędzy dziećmi rodzeństwa osób wymienionych w pkt 2, albo jest związany z jedną z tych osób węzłem przysposobienia, opieki lub kurateli;
- 4) był świadkiem zdarzenia lub w tej sprawie był przesłuchany w charakterze świadka;
- 5) między nim a obwinionym lub pokrzywdzonym zachodzi stosunek osobisty mogący wywołać wątpliwości co do bezstronności prowadzącego postępowanie;
- 6) jest podwładnym obwinionego, jego obrońcy lub pokrzywdzonego.

2. Przełożonego dyscyplinarnego i rzecznika dyscyplinarnego można wyłączyć od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym także z innych uzasadnionych przyczyn.

3. Przełożony dyscyplinarny i rzecznik dyscyplinarny bada z urzędu, czy nie zachodzą okoliczności uzasadniające jego wyłączenie z udziału w postępowaniu dyscyplinarnym.

4. Wyłączenie rzecznika dyscyplinarnego lub przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym może nastąpić również na wniosek obwinionego lub jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony.

5. O zaistnieniu okoliczności, o których mowa w ust. 1 i 2, przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 135c ust. 1 pkt 3–7, i rzecznik dyscyplinarny zawiadamiają niezwłocznie pisemnie odpowiednio Komendanta Głównego Straży Granicznej albo przełożonego dyscyplinarnego.

6. O wyłączeniu albo odmowie wyłączenia rzecznika dyscyplinarnego rozstrzyga przełożony dyscyplinarny w drodze postanowienia. Do czasu wydania postanowienia rzecznik dyscyplinarny podejmuje czynności niecierpiące zwłoki.

7. Komendant Główny Straży Granicznej wydaje postanowienie o wyłączeniu albo odmowie wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego, o którym mowa w art. 135c ust. 1 pkt 2–7.

Art. 136bi. 1. W przypadku wyłączenia przełożonego dyscyplinarnego od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje Komendant

Główny Straż Granicznej albo wyznacza przełożonego dyscyplinarnego z równorzędnej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej.

2. W przypadku wyłączenia Komendanta Głównego Straży Granicznej od udziału w postępowaniu dyscyplinarnym, postępowanie dyscyplinarne przejmuje jeden z jego zastępców.

Art. 136bj. 1. Wszczęcie postępowania dyscyplinarnego następuje w formie postanowienia, którego odpis niezwłocznie doręcza się obwinionemu. Zawiadomienie o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego doręcza się także sądowi, prokuratorowi, oraz organowi, instytucji lub pokrzywdzonemu, jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na ich wniosek.

2. Postanowienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) podstawę prawną;
- 5) datę otrzymania przez przełożonego dyscyplinarnego informacji uzasadniającej podejrzenie popełnienia przez funkcjonariusza czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 6) określenie czynu zarzucanego obwinionemu, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 7) wyznaczenie rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego z podaniem stopnia, imienia, nazwiska i stanowiska służbowego;
- 8) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej albo urzędową pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

3. Jeżeli w toku postępowania dyscyplinarnego okaże się, że obwinionemu należy zarzucić ponadto czyn nieobjęty postanowieniem o wszczęciu postępowania dyscyplinarnego albo czyn w zmienionej w istotny sposób postaci, wydaje się postanowienie o zmianie lub uzupełnieniu zarzutów. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku uchylecia w postępowaniu odwoławczym orzeczenia, o którym mowa w art. 136be ust. 1, i przekazania sprawy do ponownego rozpatrzenia, za dzień wszczęcia postępowania dyscyplinarnego przyjmuje się dzień wydania orzeczenia, o którym mowa w art. 136be ust. 1.

5. W przypadku przywrócenia do służby funkcjonariusza, wobec którego prowadzone w dniu jego zwolnienia ze służby postępowanie dyscyplinarne zostało umorzone na podstawie art. 136bu ust. 1 pkt 5, przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o umorzeniu tego postępowania dyscyplinarnego, o ile nie nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej za czyn będący przedmiotem tego postępowania oraz wyznacza rzecznika dyscyplinarnego do prowadzenia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 136bk. 1. Rzecznik dyscyplinarny zbiera dowody i podejmuje czynności niezbędne do wyjaśnienia sprawy, a w szczególności: przesłuchuje obwinionego, świadków i pokrzywdzonego, dokonuje oględzin, konfrontacji, okazania oraz dokonuje odtworzenia przebiegu stanowiących przedmiot rozpoznania zdarzeń lub ich fragmentu. Zleca lub występuje do przełożonego dyscyplinarnego o zlecenie przeprowadzenia odpowiednich badań, ekspertyz i tłumaczeń oraz zasięga niezbędnych opinii.

2. Otrzymane przez Straż Graniczną w związku z realizacją jej ustawowych zadań pisma sporządzone w języku obcym włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego łącznie z tłumaczeniami wykonanymi przez komórki organizacyjne jednostek organizacyjnych Straży Granicznej sporządzające tego rodzaju tłumaczenia na potrzeby Straży Granicznej.

3. O przeprowadzenie czynności poza miejscowością, w której toczy się postępowanie, przełożony dyscyplinarny może zwrócić się do kierownika jednostki organizacyjnej Straży Granicznej właściwego dla miejsca, w którym czynność ta ma być dokonana. Czynność przeprowadza rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej.

4. Z czynności, o których mowa w ust. 1 zdaniu pierwszym, sporządza się protokół. Z innych czynności niż wymienionych w ust. 1 sporządza się protokół, jeżeli przepis szczególny tego wymaga albo przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny uzna to za potrzebne. W pozostałych przypadkach można ograniczyć się do sporządzenia notatki urzędowej. Protokół sporządza rzecznik dyscyplinarny lub funkcjonariusz wyznaczony do protokołowania, a w przypadku, o którym mowa w ust. 3, rzecznik dyscyplinarny wyznaczony przez kierownika tej jednostki organizacyjnej.

5. Jeżeli czyn będący przedmiotem postępowania dyscyplinarnego jest lub był przedmiotem innego postępowania, w tym postępowania przygotowawczego, przełożony dyscyplinarny może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie akt tego

postępowania w całości lub w części. Za zgodą tego organu, potrzebne odpisy lub wyciągi z udostępnionych akt włącza się do akt postępowania dyscyplinarnego.

6. Rzecznik dyscyplinarny w toku postępowania wydaje postanowienia, jeżeli ich wydanie nie jest zastrzeżone do kompetencji przełożonego dyscyplinarnego.

7. Rzecznik dyscyplinarny prowadzi spis akt postępowania dyscyplinarnego zawierający:

- 1) liczbę porządkową;
- 2) numer arkusza;
- 3) nazwę dokumentu;
- 4) datę wykonania dokumentu;
- 5) uwagi.

Art. 136bl. 1. W toku postępowania dyscyplinarnego obwiniony ma prawo do:

- 1) odmowy składania wyjaśnień;
- 2) zgłaszania wniosków dowodowych;
- 3) przeglądania akt postępowania dyscyplinarnego oraz sporządzania z nich notatek, fotokopii lub odpisów;
- 4) korzystania z pomocy obrońcy, którym może być wskazany przez obwinionego funkcjonariusz Straży Granicznej, adwokat albo radca prawny;
- 5) wnoszenia zażaleń na postanowienia, o których mowa w ust. 3, art. 136bo ust. 4, art. 136br ust. 5 i art. 137c ust. 7.

2. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1 pkt 2, 3 i 5, przysługują również obrońcy obwinionego.

3. Rzecznik dyscyplinarny może, w drodze postanowienia odmówić udostępnienia akt jeżeli sprzeciwia się temu dobro postępowania dyscyplinarnego. Na postanowienie przysługuje zażalenie.

4. Ustanowienie obrońcy uprawnia go do działania w całym postępowaniu dyscyplinarnym, nie wyłączając czynności po uprawomocnieniu się orzeczenia, jeżeli nie zawiera ograniczeń. O zmianie zakresu pełnomocnictwa uprawniającego do działania w postępowaniu dyscyplinarnym lub o jego cofnięciu obwiniony niezwłocznie zawiadamia obrońcę oraz rzecznika dyscyplinarnego.

5. Obrońca nie może podejmować czynności na niekorzyść obwinionego. Może on zrezygnować z reprezentowania obwinionego w toku postępowania dyscyplinarnego, zawiadamiając o tym obwinionego oraz rzecznika dyscyplinarnego. Do czasu

ustanowienia nowego obrońcy, jednak nie dłużej niż 14 dni od dnia zawiadomienia obwinionego, obrońca jest obowiązany podejmować niezbędne czynności.

6. Udział obrońcy w postępowaniu dyscyplinarnym nie wyłącza osobistego działania w nim obwinionego.

7. Orzeczenia, postanowienia, zawiadomienia i inne pisma, wydane w toku postępowania, doręcza się niezwłocznie obwinionemu i jego obrońcy. Postanowienie doręcza się również pokrzywdzonemu, w przypadkach, o których mowa w art. 136bj ust. 1 i 3, 136bo ust. 3.

8. W razie doręczenia obwinionemu i obrońcy w różnych terminach pisma, od którego przysługuje odwołanie lub zażalenie, termin do złożenia odwołania lub zażalenia liczy się od dnia doręczenia, które nastąpiło wcześniej.

9. Zażalenie na postanowienie wnosi się za pośrednictwem rzecznika dyscyplinarnego do przełożonego dyscyplinarnego, a jeżeli postanowienie wydał ten przełożony dyscyplinarny, do Komendanta Głównego Straży Granicznej za pośrednictwem tego przełożonego. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej – zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony może zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej o ponowne rozpatrzenie sprawy.

10. Zażalenia na postanowienia wnosi się w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia, z zastrzeżeniem art. 137c ust. 7. Przepis art. 136by ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 136bm. 1. Wnioski dowodowe zgłasza się na piśmie rzecznikowi dyscyplinarnemu, ze wskazaniem okoliczności, które mają być udowodnione.

2. Wniosek dowodowy oddala się, jeżeli:

- 1) przeprowadzenie dowodu jest niedopuszczalne;
- 2) okoliczność, która ma zostać udowodniona, jest już udowodniona zgodnie z twierdzeniem wnioskodawcy;
- 3) okoliczności nie mają znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy lub dowodu nie da się przeprowadzić.

3. Oddalenie wniosku następuje w formie postanowienia.

4. W przypadku, gdy wnioski dowodowe w sposób oczywisty zmierzają do przedłużenia postępowania, rzecznik dyscyplinarny może wezwać obwinionego do

złożenia ostatecznych wniosków dowodowych w terminie 7 dni od dnia doręczenia wezwania. Wnioski dowodowe złożone po upływie wyznaczonego terminu pozostawia się bez rozpatrzenia.

Art. 136bn. 1. Postępowanie dowodowe powinno być zamknięte w terminie 30 dni od daty wszczęcia postępowania.

2. W uzasadnionych przypadkach przełożony dyscyplinarny może, w drodze postanowienia, przedłużyć termin prowadzenia postępowania dowodowego na czas oznaczony.

Art. 136bo. 1. Przełożony dyscyplinarny może zawiesić postępowanie dyscyplinarne, gdy zachodzi długotrwała przeszkoda uniemożliwiająca prowadzenie postępowania.

2. Przełożony dyscyplinarny zawiesza postępowanie dyscyplinarne z dniem przeniesienia obwinionego do innej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej i przekazuje materiały postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu w nowym miejscu służby obwinionego.

3. Na postanowienie o zawieszeniu postępowania dyscyplinarnego obwinionemu i pokrzywdzonemu przysługuje zażalenie, z wyjątkiem postanowienia, o którym mowa w ust. 2. Jeżeli postanowienie wydał minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej, zażalenie nie przysługuje, jednak obwiniony i pokrzywdzony mogą zwrócić się odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej o ponowne rozpatrzenie sprawy.

4. Zawieszenie postępowania dyscyplinarnego wstrzymuje bieg terminów.

5. Po ustaniu przyczyn uzasadniających zawieszenie postępowania dyscyplinarnego przełożony dyscyplinarny wydaje postanowienie o podjęciu zawieszonych postępowania.

6. Postanowienie o podjęciu zawieszonych postępowania dyscyplinarnego w sprawie obwinionego przeniesionego do innej jednostki organizacyjnej Straży Granicznej wydaje się niezwłocznie po otrzymaniu materiałów postępowania dyscyplinarnego wszczętego w poprzednim miejscu służby obwinionego.

Art. 136bp. Jeżeli przeciwko obwinionemu jest prowadzone postępowanie dyscyplinarne obejmujące zarzuty popełnienia dwóch lub więcej czynów, a zebrane na danym etapie postępowania dowody dają podstawy do uznania obwinionego winnym popełnienia jednego z zarzuconych czynów, przełożony dyscyplinarny może, w drodze

postanowienia, wyłączyć ten czyn do odrębnego postępowania dyscyplinarnego, bez względu na wyjaśnienie wszystkich okoliczności dotyczących pozostałych czynów objętych postępowaniem.

Art. 136bq. Choroba obwinionego, świadka i innego uczestnika postępowania dyscyplinarnego usprawiedliwia nieobecność tych osób podczas czynności objętych danym postępowaniem przez okresy nie dłuższe niż łącznie 14 dni w ciągu całego postępowania dyscyplinarnego. Usprawiedliwienie nieobecności z powodu choroby za każdy następny jej okres wymaga przedstawienia zaświadczenia wystawionego przez lekarza uprawnionego do wystawiania zaświadczeń potwierdzających niemożność stawienia się na wezwanie lub zawiadomienie organu prowadzącego postępowanie karne.

Art. 136br. 1. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny uzna, że zostały wyjaśnione wszystkie okoliczności sprawy, zapoznaje obwinionego i jego obrońcę z aktami postępowania dyscyplinarnego.

2. Obrońca może zapoznać się z aktami postępowania dyscyplinarnego nie później niż do dnia zapoznania obwinionego z tymi aktami.

3. Z czynności zapoznania obwinionego i jego obrońcy z aktami postępowania dyscyplinarnego sporządza się protokół.

4. Odmowa obwinionego lub jego obrońcy zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego lub złożenia podpisu stwierdzającego tę okoliczność nie wstrzymuje postępowania. Rzecznik dyscyplinarny dokonuje wzmianki o odmowie zapoznania w aktach postępowania dyscyplinarnego. Nieusprawiedliwione niestawienie się obwinionego lub jego obrońcy na czynność zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego jest równoznaczne z odmową zapoznania się z tymi aktami.

5. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z aktami postępowania dyscyplinarnego zgłosić wniosek o ich uzupełnienie. Przepis art. 136bm stosuje się odpowiednio. Wniosek o uzupełnienie akt postępowania dyscyplinarnego rozpatruje rzecznik dyscyplinarny. Na postanowienie o odmowie uzupełnienia akt postępowania dyscyplinarnego obwinionemu przysługuje zażalenie.

6. Obwiniony ma prawo w terminie 3 dni od dnia zapoznania się z uzupełnionymi aktami postępowania dyscyplinarnego zgłosić wniosek o ich uzupełnienie w zakresie wynikającym z przeprowadzonych czynności dowodowych uzupełniających akta tego postępowania.

7. Rzecznik dyscyplinarny po zapoznaniu obwinionego z aktami postępowania dyscyplinarnego wydaje postanowienie o zamknięciu postępowania dowodowego oraz sporządza w terminie 7 dni sprawozdanie z przeprowadzonego postępowania oraz przekazuje akta postępowania dyscyplinarnego przełożonemu dyscyplinarnemu.

8. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 7, zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe rzecznika dyscyplinarnego;
- 2) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe przełożonego dyscyplinarnego;
- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) określenie czynu zarzucanego obwinionemu, ze wskazaniem kwalifikacji prawnej;
- 5) opis ustalonego stanu faktycznego;
- 6) wnioski dotyczące orzeczenia dyscyplinarnego lub umorzenia postępowania dyscyplinarnego, z uzasadnieniem i wskazaniem okoliczności łagodzących lub obciążających.

Art. 136bs. Jeżeli przełożony dyscyplinarny uzna, że przekazane mu akta postępowania dyscyplinarnego zawierają istotne uchybienia prawne lub braki w zakresie dowodowym, w terminie 7 dni od dnia przekazania mu akt wydaje postanowienie o uchyleniu postanowienia o zamknięciu postępowania dowodowego i zwraca sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu usunięcia stwierdzonych uchybień bądź uzupełnienia braków w zakresie dowodowym.

Art. 136bt. 1. Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie dyscyplinarne o:

- 1) uniewinnieniu, jeżeli przeprowadzone postępowanie nie potwierdziło zarzutów stawianych obwinionemu, albo
- 2) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o wymierzeniu kary dyscyplinarnej, albo
- 3) uznaniu winnym popełnienia czynu, za który ponosi on odpowiedzialność dyscyplinarną, i o odstąpieniu od wymierzenia kary, albo
- 4) umorzeniu postępowania.

2. Przełożony dyscyplinarny w orzeczeniu dyscyplinarnym może zmienić opis czynu lub jego kwalifikację prawną wyłącznie w granicach czynu zarzucanego obwinionemu i jego kwalifikacji prawnej.

3. Jeżeli w dniu wydania orzeczenia zachodzi okoliczność uzasadniająca umorzenie postępowania w części, o umorzeniu rozstrzyga się w orzeczeniu dyscyplinarnym.

4. Przełożony dyscyplinarny może odstąpić od ukarania, jeżeli stopień winy lub stopień szkodliwości przewinienia dyscyplinarnego dla służby nie jest znaczny, a właściwości i warunki osobiste funkcjonariusza oraz dotychczasowy przebieg służby uzasadniają przypuszczenie, że mimo odstąpienia od ukarania będzie on przestrzegał dyscypliny służbowej oraz zasad etyki zawodowej.

5. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, wydaje się nie później niż w ciągu 14 dni od dnia zamknięcia postępowania dowodowego.

6. W przypadku gdy dowódca kontyngentu uzna, że należy wymierzyć karę inną niż określona w art. 136b ust. 1 pkt 1 i 2, akta postępowania dyscyplinarnego przesyła niezwłocznie właściwemu przełożonemu dyscyplinarnemu z wnioskiem o wymierzenie określonej kary. Wniosek nie wiąże przełożonego dyscyplinarnego. Orzeczenie dyscyplinarne przełożony dyscyplinarny wydaje nie później niż w ciągu 14 dni od dnia otrzymania akt.

Art. 136bu. 1. Postępowanie dyscyplinarne umarza się, jeżeli:

- 1) nastąpiło przedawnienie wymierzenia kary dyscyplinarnej;
- 2) postępowanie dyscyplinarne wszczęto po upływie terminu, o którym mowa w art. 136bc ust. 1;
- 3) ustalono, że czyn stanowiący przewinienie dyscyplinarne przypisany obwinionemu nie wypełnia znamion czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne;
- 4) obwiniony zmarł;
- 5) obwiniony przestał podlegać orzecznictwu dyscyplinarnemu;
- 6) postępowanie dyscyplinarne co do tego samego czynu zarzuconego obwinionemu zostało prawomocnie zakończone albo wszczęte wcześniej toczy się.

2. Postępowanie dyscyplinarne można umorzyć w razie:

- 1) długotrwałej choroby obwinionego;
- 2) wycofania wniosku, o którym mowa w art. 136bb ust. 5.

3. Orzeczenie dyscyplinarne o umorzeniu postępowania wobec przedawnienia karalności nie wydaje się w przypadku, gdy zebrane dowody uzasadniają uniewinnienie obwinionego od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Art. 136bv. 1. Wymierzona kara dyscyplinarna powinna być współmierna do przewinienia dyscyplinarnego popełnionego przez obwinionego.

2. Przy wymierzaniu kary dyscyplinarnej uwzględnia się w szczególności rodzaj i wagę czynu, jego skutki i okoliczności popełnienia, pobudki działania obwinionego,

stopień winy, następstwa ujemne dla służby, dotychczasowe wyniki w służbie, opinię służbową, okres pozostawania w służbie oraz zachowanie się obwinionego przed i po popełnieniu zarzuczonego mu czynu, a także okoliczności, zarówno łagodzące, jak i obciążające, istotne w sprawie.

3. Na zaostrzenie wymiaru kary ma wpływ w szczególności popełnienie przewinienia dyscyplinarnego przez funkcjonariusza:

- 1) z motywacji zasługującej na szczególne potępienie albo w stanie nietrzeźwości albo po użyciu alkoholu lub po użyciu podobnie działającego środka;
- 2) w czasie odbywania uprzednio wymierzonej kary dyscyplinarnej, jak również w czasie próby określonej w orzeczeniu o warunkowym zawieszeniu wykonania kary lub warunkowym umorzeniu postępowania karnego;
- 3) poważne skutki przewinienia dyscyplinarnego, zwłaszcza istotne zakłócenia realizacji zadań Straży Granicznej lub naruszenia dobrego imienia Straży Granicznej;
- 4) w obecności podwładnego, wspólnie z nim lub na jego szkodę.

4. Na złagodzenie wymiaru kary mają wpływ następujące okoliczności popełnienia przewinienia dyscyplinarnego:

- 1) nieumyślność jego popełnienia;
- 2) podjęcie przez funkcjonariusza starań o zmniejszenie jego skutków;
- 3) brak należytego doświadczenia zawodowego lub dostatecznych umiejętności zawodowych;
- 4) dobrowolne poinformowanie przełożonego dyscyplinarnego o popełnieniu przewinienia dyscyplinarnego przed wszczęciem postępowania dyscyplinarnego.

5. Przełożony dyscyplinarny uwzględnia okoliczności, o których mowa w ust. 1–4, wyłącznie do funkcjonariusza, którego one dotyczą.

Art. 136bw. 1. Orzeczenie dyscyplinarne zawiera:

- 1) stopień, imię, nazwisko i stanowisko przełożonego dyscyplinarnego, który wydaje orzeczenie;
- 2) datę i miejsce wydania;
- 3) stopień, imię i nazwisko oraz stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) określenie czynu zarzuczonego obwinionemu, wraz z jego kwalifikacją prawną;
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne;

- 7) pouczenie o prawie do wniesienia odwołania;
- 8) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędową pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej albo pieczęć ministra właściwego do spraw wewnętrznych.

2. Uzasadnienie faktyczne orzeczenia dyscyplinarnego powinno zawierać w szczególności: wskazanie faktów, które uznano za udowodnione, dowodów, na których się oparto, oraz przyczyn, z powodu których innym dowodom odmówiono wiarygodności i mocy dowodowej. W uzasadnieniu prawnym należy wyjaśnić podstawy prawne orzeczenia z przytoczeniem przepisów prawa. W uzasadnieniu należy ponadto przytoczyć okoliczności, które wpłynęły na wymiar kary lub na odstąpienie od wymierzenia kary.

3. Orzeczenie dyscyplinarne doręcza się niezwłocznie obwinionemu oraz jego obrońcy.

4. Oczywiste omyłki pisarskie i rachunkowe w orzeczeniu lub postanowieniu można sprostować w każdym czasie w drodze postanowienia.

5. Prostowanie oczywistych omyłek pisarskich i rachunkowych w protokołach sporządzanych w toku postępowania dyscyplinarnego wymaga opisanie tych omyłek przez osobę sporządzającą protokół przed jego podpisaniem. W przypadku ujawnienia omyłek pisarskich lub rachunkowych po podpisaniu protokołu, prostuje się je w drodze postanowienia.

6. Postanowienia, o których mowa w ust. 4 i 5 są ostateczne.

7. Prostowanie omyłek pisarskich i rachunkowych następuje z urzędu albo na wniosek pokrzywdzonego, ukaranego lub obwinionego albo, w przypadku jego śmierci, na wniosek jego małżonka, krewnych w linii prostej, rodzeństwa, przyspasabiającego lub przysposobionego.

8. Sprostowania dokonuje przełożony dyscyplinarny lub rzecznik dyscyplinarny, który popełnił omyłkę. Jeżeli postępowanie toczy się przed instancją odwoławczą, może ona z urzędu sprostować orzeczenie pierwszej instancji.

Art. 136bx. 1. Postępowanie dyscyplinarne jest postępowaniem dwuinstancyjnym. Obwiniony może wnieść na piśmie odwołanie od orzeczenia dyscyplinarnego w terminie 7 dni od dnia doręczenia orzeczenia, za pośrednictwem przełożonego dyscyplinarnego.

2. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji przez przełożonych dyscyplinarnych, o których mowa w art. 135c ust. 1 pkt 3–7, odwołanie przysługuje do Komendanta Głównego Straży Granicznej.

3. Od orzeczenia dyscyplinarnego wydanego w pierwszej instancji przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej odwołanie nie przysługuje. Obwiniony może jednak zwrócić się z wnioskiem odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej o ponowne rozpatrzenie sprawy; do wniosku tego stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń dyscyplinarnych.

4. Minister właściwy do spraw wewnętrznych albo Komendant Główny Straży Granicznej odmawia przyjęcia odwołania albo wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, w drodze postanowienia, jeżeli odwołanie lub wniosek jest niedopuszczalny lub został wniesiony po terminie. Postanowienie w tej sprawie jest ostateczne. Przepis ten stosuje się odpowiednio do odmowy przywrócenia terminu.

5. Od orzeczeń dyscyplinarnego, o których mowa w art. 136bzb ust. 1 pkt 1, 2 i 4, oraz postanowienia kończącego postępowanie dyscyplinarne funkcjonariuszowi przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

Art. 136by. 1. Termin do wniesienia odwołania, o którym mowa w art. 136bx ust. 1, uważa się za zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało:

- 1) nadane w polskiej placówce pocztowej operatora publicznego;
- 2) złożone w jednostce organizacyjnej Straży Granicznej, w której funkcjonariusz pełni służbę;
- 3) złożone przez funkcjonariusza pozbawionego wolności w administracji zakładu karnego.

2. Wniesienie odwołania w terminie wstrzymuje wykonanie orzeczenia dyscyplinarnego.

3. Orzeczenie dyscyplinarne, od którego nie wniesiono odwołania, staje się po upływie terminu, o którym mowa w art. 136bx ust. 1, prawomocne i podlega wykonaniu.

Art. 136bz. 1. Przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie dyscyplinarne, przesyła odwołanie w terminie 7 dni Komendantowi Głównemu Straży Granicznej, załączając akta osobowe i akta postępowania dyscyplinarnego.

2. Jeżeli przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie dyscyplinarne, uzna, że odwołanie zasługuje w całości na uwzględnienie, może wydać nowe orzeczenie, w którym uchyli lub zmieni zaskarżone orzeczenie.

3. Od nowego orzeczenia dyscyplinarnego obwinionemu przysługuje odwołanie. Przepisy dotyczące odwołań od orzeczeń dyscyplinarnych stosuje się odpowiednio.

Art. 136bza. 1. W postępowaniu odwoławczym rozpoznanie sprawy następuje na podstawie materiału dowodowego zebranego w postępowaniu zakończonym zaskarżonym orzeczeniem dyscyplinarnym. Jeżeli jest to potrzebne do wydania prawidłowego orzeczenia, przełożony dyscyplinarny właściwy do rozpatrzenia odwołania może uzupełnić materiał dowodowy, zlecając rzecznikowi dyscyplinarnemu prowadzącemu postępowanie dyscyplinarne wykonanie czynności dowodowych, określając ich zakres.

2. Z materiałami uzyskanymi w wyniku czynności dowodowych, o których mowa w ust. 1, rzecznik dyscyplinarny zapoznaje obwinionego. W terminie 3 dni od dnia zapoznania obwiniony ma prawo zgłoszenia przełożonemu dyscyplinarnemu, o którym mowa w ust. 1, uwag dotyczących przeprowadzonych czynności dowodowych. Przepisy 136br ust. 1-5 stosuje się odpowiednio.

Art. 136bzb. 1. Komendant Główny Straży Granicznej po rozpatrzeniu odwołania albo wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, wydaje orzeczenie dyscyplinarne o:

- 1) utrzymaniu w mocy orzeczenia wydanego w pierwszej instancji albo
- 2) uchyleniu w całości lub w części orzeczenia wydanego w pierwszej instancji i w tym zakresie orzeczeniu co do istoty sprawy, bądź uchyleniu tego orzeczenia i umorzeniu postępowania w pierwszej instancji, albo
- 3) uchyleniu orzeczenia wydanego w pierwszej instancji i przekazaniu sprawy do ponownego rozpatrzenia, ze wskazaniem stwierdzonych uchybień, albo
- 4) umorzeniu postępowania odwoławczego.

2. W postępowaniu odwoławczym nie można wymierzyć kary surowszej niż orzeczona w zaskarżonym orzeczeniu dyscyplinarnym, chyba że wymierzona kara rażąco narusza prawo lub interes służby.

3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, można w dalszym postępowaniu orzec karę surowszą niż orzeczona w uchylonym orzeczeniu dyscyplinarnym.

4. Orzeczenie dyscyplinarne, o którym mowa w ust. 1, powinno być wydane w terminie 30 dni od dnia wpływu odwołania wraz z aktami osobowymi i aktami postępowania dyscyplinarnego, o których mowa w art. 136bz ust. 1.

5. Orzeczenie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) oznaczenie przełożonego dyscyplinarnego wydającego orzeczenie;
- 2) datę i miejsce wydania;

- 3) stopień, imię, nazwisko i stanowisko służbowe obwinionego;
- 4) wskazanie orzeczenia dyscyplinarnego, od którego złożone zostało odwołanie;
- 5) rozstrzygnięcie w sprawie;
- 6) uzasadnienie faktyczne i prawne;
- 7) pouczenie o prawie wniesienia skargi do sądu administracyjnego;
- 8) podpis przełożonego dyscyplinarnego i urzędowa pieczęć jednostki organizacyjnej Straży Granicznej.

6. Do orzeczenia dyscyplinarnego wydanego przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 136bzc. 1. Prawomocne staje się:

- 1) orzeczenie dyscyplinarne:
  - a) z upływem terminu do wniesienia odwołania, jeżeli go nie wniesiono,
  - b) w dniu jego wydania przez przełożonego dyscyplinarnego właściwego do rozpatrzenia odwołania;
- 2) postanowienie kończące postępowanie dyscyplinarne:
  - a) o niedopuszczalności wniesienia odwołania,
  - b) o uchybieniu terminu do wniesienia odwołania,
  - c) o odmowie przywrócenia terminu do wniesienia odwołania.

2. Po uprawomocnieniu się orzeczenia dyscyplinarnego lub postanowienia kończącego postępowanie dyscyplinarne przełożony dyscyplinarny zarządza wykonanie orzeczonej kary.

Art. 136bzd. 1. Egzemplarz orzeczenia dyscyplinarnego włącza się do akt osobowych funkcjonariusza, a jeżeli w danej sprawie prowadzone było postępowanie dyscyplinarne, również do akt postępowania dyscyplinarnego. Orzeczenie, o którym mowa w art. 136bt ust. 1 pkt 3, przechowuje się w aktach osobowych funkcjonariusza przez okres 5 miesięcy od dnia jego uprawomocnienia się.

2. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne zostało wszczęte na wniosek pokrzywdzonego, przełożony dyscyplinarny informuje pokrzywdzonego o wydanym orzeczeniu dyscyplinarnym.

Art. 136bze. 1. Wykonanie kary dyscyplinarnej polega na:

- 1) przeprowadzeniu rozmowy i wytknięciu niewłaściwego postępowania – w przypadku wymierzenia kar upomnienia lub nagany;

- 2) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i uprzedzeniu ukaranego o możliwości wymierzenia kary przeniesienia na niższe stanowisko służbowe lub kary surowszej, jeżeli ponownie dopuści się czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną – w przypadku wymierzenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Straży Granicznej na zajmowanym stanowisku;
- 3) przeniesieniu na niższe stanowisko służbowe – w przypadku kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe, zgodnie ze wskazaniami zawartymi w uzasadnieniu orzeczenia;
- 4) wydaniu rozkazu personalnego o obniżeniu stopnia lub wystąpieniu do właściwego organu z wnioskiem o obniżenie stopnia lub o orzeczeniu utraty stopnia podporucznika Straży Granicznej albo stopnia generała brygady Straży Granicznej (kontradmiranta Straży Granicznej) – w przypadku kary obniżenia stopnia;
- 5) przeprowadzeniu rozmowy, wytknięciu niewłaściwego postępowania i ostrzeżeniu, że za ponowne popełnienie czynu rodzącego odpowiedzialność dyscyplinarną ukarany może być wydalony ze służby – w przypadku wymierzenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby;
- 6) zwolnieniu funkcjonariusza ze służby – w przypadku wymierzenia kary wydalenia ze służby;
- 7) zakazaniu ukaranemu opuszczania miejsca zakwaterowania w czasie wolnym od zajęć przez czas trwania kary oraz nałożeniu obowiązku meldowania się, nie częściej niż trzykrotnie w ciągu dnia, na wezwanie dyżurnego lub innego wyznaczonego funkcjonariusza – w przypadku wymierzenia kary zakazu opuszczania miejsca zakwaterowania.

2. Rozmowy, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, przeprowadza przełożony dyscyplinarny. W uzasadnionym przypadku przełożony dyscyplinarny może na piśmie upoważnić do przeprowadzenia w jego imieniu rozmowy funkcjonariusza w stopniu nie niższym od stopnia posiadanego przez funkcjonariusza, z którym jest prowadzona rozmowa, lub zajmującego co najmniej równorzędne z tym funkcjonariuszem stanowisko służbowe.

3. Przełożony dyscyplinarny, udzielając upoważnienia do przeprowadzenia w jego imieniu rozmów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, podaje do wiadomości funkcjonariusza upoważnionego do ich przeprowadzenia treść orzeczenia

dyscyplinarnego, w wykonaniu którego ma być przeprowadzona rozmowa, określa termin, w jakim należy przeprowadzić rozmowę, a także udziela temu funkcjonariuszowi pisemnych wytycznych dotyczących prowadzenia rozmowy, a w szczególności wskazuje informacje lub okoliczności, jakie należy podnieść, wytykając niewłaściwe postępowanie ukaranego.

4. Funkcjonariusz upoważniony do przeprowadzenia rozmów, o których mowa w ust. 1 pkt 1, 2 i 5, sporządza z rozmowy notatkę. Notatkę z rozmowy funkcjonariusz upoważniony do jej przeprowadzenia przedstawia przełożonemu dyscyplinarnemu.

5. Przełożony dyscyplinarny może w przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 i 2, uznać uprawomocnienie orzeczenia dyscyplinarnego za równoznaczne z wykonaniem kary dyscyplinarnej, jeżeli jest to wystarczające dla zapewnienia prawidłowej realizacji celów wychowawczych lub prewencyjnych wydanego orzeczenia. O uznaniu uprawomocnienia orzeczenia dyscyplinarnego za równoznaczne z wykonaniem kary dyscyplinarnej informuje się obwinionego w formie pisemnej.

Art. 136bzf. 1. W zakresie nieuregulowanym w niniejszej ustawie do postępowania dyscyplinarnego stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego dotyczące wezwań, terminów, doręczeń i świadków, z wyłączeniem możliwości nakładania kar porządkowych. W postępowaniu dyscyplinarnym do świadków nie stosuje się również art. 184 Kodeksu postępowania karnego.

2. O zwolnieniu od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania osoby pozostającej z obwinionym w szczególnie bliskim stosunku osobistym rozstrzyga rzecznik dyscyplinarny. Na odmowę zwolnienia od złożenia zeznania lub odpowiedzi na pytania służy zażalenie w terminie 3 dni od dnia doręczenia postanowienia.”;

27) uchyla się art. 136c i art. 137;

28) w art. 137a wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Kary dyscyplinarne ulegają zatarciu po upływie następujących okresów od dnia ich wykonania:

- 1) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;
- 2) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;

- 3) 18 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;
- 4) 24 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Straży Granicznej;

3. W przypadku nienagannej służby, stwierdzonej w opinii służbowej, przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 135c ust. 1 i 2, może zatrzeć karę dyscyplinarną przed upływem terminu określonego w ust. 2, jednak nie wcześniej niż przed upływem:

- 1) 3 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary upomnienia lub nagany;
- 2) 6 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby na zajmowanym stanowisku;
- 3) 9 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary wyznaczenia na niższe stanowisko służbowe;
- 4) 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się orzeczenia kary ostrzeżenia o niepełnej przydatności do służby w Straży Granicznej.”,

b) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Kara obniżenia stopnia podlega zatarciu po upływie terminu przewidzianego dla kary wymierzonej obok kary obniżenia stopnia. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio.”;

29) po art. 137a dodaje się art. 137aa w brzmieniu:

„Art. 137aa. 1. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej w przypadku, o którym mowa w art. 137a ust. 3 ustawy, wydaje przełożony dyscyplinarny, o którym mowa w art. 135c ust. 1 pkt 1–6.

2. Decyzję o zatarciu kary dyscyplinarnej doręcza się funkcjonariuszowi.”;

30) art. 137b otrzymuje brzmienie:

„Art. 137b. 1. Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli:

- 1) dowody, na których podstawie ustalono istotne dla sprawy okoliczności, okazały się fałszywe;
- 2) zostały ujawnione istotne dla sprawy nowe fakty lub dowody, które nie były znane w toku postępowania dyscyplinarnego;

- 3) orzeczenie dyscyplinarne wydano z naruszeniem obowiązujących przepisów, jeżeli mogło to mieć wpływ na treść orzeczenia;
- 4) orzeczenie dyscyplinarne zostało wydane na podstawie innej decyzji lub orzeczenia, które zostało następnie uchylone lub zmienione;
- 5) prowadzone o ten sam czyn postępowanie karne, karne skarbowe lub w sprawach o wykroczenia zostało zakończone prawomocnym wyrokiem uniewinniającym albo orzeczeniem o umorzeniu postępowania ze względu na okoliczności określone w art. 17 § 1 pkt 1 lub 2 Kodeksu postępowania karnego albo w art. 5 § 1 lub 2 Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

2. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się po upływie 10 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia dyscyplinarnego.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do spraw o wznowienie postępowania dyscyplinarnego zakończonego prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym o wydaleniu ze służby.

4. Postępowania dyscyplinarnego nie wznawia się na niekorzyść ukaranego po ustaniu karalności czynu stanowiącego przewinienie dyscyplinarne.”;

- 31) po art. 137b dodaje się art. 137c–137e w brzmieniu:

„Art. 137c. 1. Wznowienie postępowania dyscyplinarnego następuje z urzędu lub na wniosek ukaranego.

2. Wniosek o wznowienie postępowania dyscyplinarnego na korzyść może złożyć, w razie śmierci ukaranego, jego krewny w linii prostej, przysposabiający lub przysposobiony, rodzeństwo oraz małżonek.

3. W sprawach o wznowienie postępowania właściwy jest przełożony dyscyplinarny, który wydał orzeczenie dyscyplinarne kończące postępowanie.

4. W przypadku likwidacji stanowiska służbowego przełożonego dyscyplinarnego, który wydał orzeczenie dyscyplinarne kończące postępowanie, właściwym w sprawie wznowienia postępowania dyscyplinarnego jest przełożony dyscyplinarny posiadający władzę dyscyplinarną obejmującą swoim zakresem zadania realizowane wcześniej przez przełożonego, który wydał orzeczenie dyscyplinarne kończące postępowanie.

5. Jeżeli nie można ustalić właściwości w sprawach o wznowienie postępowania dyscyplinarnego w sposób wskazany w ust. 3 i 4, sprawa wznowienia postępowania należy do właściwości Komendanta Głównego Straży Granicznej.

6. Wznowienie lub odmowa wznowienia postępowania dyscyplinarnego następuje w drodze postanowienia. Postanowienie doręcza się ukaranemu, obrońcy lub osobie, o której mowa w ust. 2.

7. Na postanowienie o odmowie wznowienia postępowania dyscyplinarnego ukaranemu lub osobie, o której mowa w ust. 2, służy zażalenie do Komendanta Głównego Straży Granicznej w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, z tym że na postanowienie wydane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej zażalenie nie przysługuje, jednak ukarany lub osoba, o której mowa w ust. 2, mogą zwrócić się z wnioskiem odpowiednio do ministra właściwego do spraw wewnętrznych albo Komendanta Głównego Straży Granicznej w terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Art. 137d. 1. Postanowienie o wznowieniu postępowania dyscyplinarnego stanowi podstawę do przeprowadzenia postępowania co do przyczyn wznowienia oraz co do rozstrzygnięcia istoty sprawy.

2. Po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w ust. 1, przełożony dyscyplinarny wydaje orzeczenie dyscyplinarne, w którym:

- 1) odmawia uchylecia dotychczasowego orzeczenia dyscyplinarnego;
- 2) uchyla dotychczasowe orzeczenie dyscyplinarne i wydaje nowe orzeczenie dyscyplinarne rozstrzygające o istocie sprawy.

3. Orzeczenie kary surowszej od dotychczasowej jest możliwe tylko wtedy, gdy wznowienie postępowania nastąpiło z urzędu i nie nastąpiło przedawnienie karalności dyscyplinarnej za dany czyn oraz orzeczona dotychczas kara jest rażąco niewspółmierna do popełnionego czynu.

4. Jeżeli w następstwie wznowienia postępowania wymierzono karę łagodniejszą, ulegają uchyleniu skutki wymierzonej poprzednio kary surowszej, a w razie wymierzenia kary surowszej, jej skutki liczy się od dnia wymierzenia tej kary.

5. Karę dyscyplinarną wykonaną zalicza się na poczet kary orzeczonej w następstwie wznowienia postępowania, o którym mowa w ust. 4.

6. Termin do zatarcia kary zmienionej w następstwie wznowienia postępowania liczy się od dnia wydania orzeczenia dyscyplinarnego o ukaraniu pierwszą karą.

7. Od orzeczenia dyscyplinarnego, o którym mowa w ust. 2, przysługuje odwołanie, z zastrzeżeniem art. 136bx ust. 3 ustawy. Przepisy art. 136bw–136bz i art. 136bzd stosuje się odpowiednio.

Art. 137e. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, wzory orzeczeń, postanowień i innych dokumentów sporządzanych w postępowaniu dyscyplinarnym, mając na względzie sprawność prowadzonego postępowania.”;

32) uchyla się art. 138 ust. 6 i art. 140.

Art. 3. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1372, 1518 i 1593) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 7:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Dopuszczenia do użytkowania wyrobów, o których mowa w ust. 1, zwane dalej „dopuszczeniami”, w formie świadectwa dopuszczenia, wydają instytuty badawcze Państwowej Straży Pożarnej, wskazane przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych.”,

b) ust. 7–9 otrzymują brzmienie:

„7. Dopuszczony wyrób podlega oznakowaniu przez producenta znakiem instytutu badawczego Państwowej Straży Pożarnej, który wydał dopuszczenie.

8. W okresie, o którym mowa w ust. 3, wyroby, na które zostało wydane dopuszczenie podlegają kontroli zgodności wyrobu z wymaganiami technicznymi, dokonywanej przez instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał dopuszczenie.

9. W przypadku negatywnych wyników kontroli, o której mowa w ust. 8, instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał dopuszczenie może je cofnąć.”;

2) po art. 7 dodaje się art. 7a w brzmieniu:

„Art. 7a. 1. Wprowadzenie do użytkowania w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, o których mowa w art. 15 pkt 1a–6 i 8, pojazdów pożarniczych używanych przez co najmniej 5 lat na terenie innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej albo w Republice Turcji oraz w państwach członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) będących stroną umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, licząc od daty pierwszej rejestracji poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, służących zapewnieniu bezpieczeństwa publicznego lub ochronie zdrowia i życia oraz mienia albo wykorzystywanych do prowadzenia działań

ratowniczych, jest możliwe po uprzednim uzyskaniu pozytywnej opinii technicznej, wydawanej przez instytuty badawcze Państwowej Straży Pożarnej, zwanej dalej „opinią”.

2. Opinia wydawana jest bezterminowo i jednostkowo dla każdego z pojazdów, w ramach indywidualnego postępowania.

3. W przypadku gdy w pojazdach, o których mowa w ust. 1, zostaną dokonane zmiany konstrukcyjne, materiałowe lub technologiczne mogące mieć wpływ na właściwości użytkowe pojazdów albo rozszerzenie lub zmianę zakresu ich zastosowania, przed dalszym użytkowaniem pojazdów w jednostkach ochrony przeciwpożarowej, nabywca, właściciel lub użytkownik informuje o tym instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał opinię.

4. Po otrzymaniu informacji, o której mowa w ust. 3, instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał opinię, przeprowadza kontrolę wpływu wprowadzonych zmian na spełnienie wymagań techniczno-użytkowych, o których mowa w ust. 7, zwaną dalej „kontrolą”, i w zależności od jej wyniku:

- 1) utrzymuje w mocy wydaną opinię;
- 2) zmienia wydaną opinię;
- 3) cofa wydaną opinię.

5. Do procedury wydania opinii oraz przeprowadzenia kontroli w odniesieniu do pojazdów, o których mowa w ust. 1, nie stosuje się art. 7.

6. Za wydanie opinii i przeprowadzenie kontroli pobierane są opłaty przez instytut badawczy Państwowej Straży Pożarnej, który wydał opinię lub przeprowadził kontrolę. Wysokość opłaty ustala się na podstawie rzeczywiście poniesionych kosztów, z uwzględnieniem liczby godzin pracy i stawki godzinowej.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia, tryb wydawania opinii oraz przeprowadzenia kontroli dla pojazdów, wymagania techniczno-użytkowe dla pojazdów, w tym dopuszczalny dotychczasowy czas ich użytkowania, dokumenty wymagane do uzyskania opinii oraz szczegółowe czynności przy wydawaniu, kontroli albo cofaniu opinii, a także wysokość opłaty za wydanie opinii, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia bezpiecznego korzystania z pojazdów, zapewnienie możliwie najmniejszego negatywnego wpływu pojazdów na środowisko, przeznaczenie pojazdów oraz sposób ich wykorzystania, rzeczywiste koszty poszczególnych czynności oraz konieczność zapewnienia sprawnego wykonywania czynności.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 24 sierpnia 1991 r. o Państwowej Straży Pożarnej (Dz. U. z 2019 r. poz. 1499, 1635, 1726 i 2020) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 37r ust. 2 po pkt 3 dodaje się pkt 3a w brzmieniu:

„3a) wypłaca świadczenie motywacyjne, o którym mowa w art. 97e;”;

2) art. 62 otrzymuje brzmienie:

„Art. 62. 1. Strażakowi w dniach pełnienia obowiązków służbowych przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i charakter służby lub właściwości lub szczególnie miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.

2. Wyżywienie w naturze przysługuje strażakowi:

- 1) pełniącemu służbę w systemie skoszarowanym w okresie nauki w szkołach Państwowej Straży Pożarnej, odbywania kursów lub udziału w obozach szkoleniowych, z wyłączeniem okresu, w którym przebywa on na urlopie lub przepustce, trwającym co najmniej 24 godziny;
- 2) podczas długotrwałych akcji ratowniczych;
- 3) biorącemu udział w ćwiczeniach lub szkoleniach przez okres co najmniej 4 godzin po zakończeniu służby wynikającej z obowiązującego rozkładu czasu służby;
- 4) w ramach służby wynikającej z obowiązującego rozkładu czasu służby, jeżeli następuje ona bezpośrednio po zakończeniu przedłużonej służby, o której mowa w pkt 3;
- 5) biorącemu udział w ćwiczeniach, manewrach, szkoleniach organizowanych przez Państwową Straż Pożarną, trwających co najmniej 8 godzin.

3. Wyżywienie w naturze przysługuje strażakowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna i odżywcza produktów żywnościowych przysługujących strażakowi w określonych przypadkach. Normy wyżywienia mogą być uzupełniane lub podwyższane. W przypadku zwiększonego zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.

4. W przypadku braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszom wyżywienia w naturze w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, wysokość środków finansowych przeznaczonych na przygotowanie wyżywienia podwyższa się o połowę.

5. Wyżywienie w naturze w postaci napojów, w ilości zaspokajającej potrzeby strażaka, przysługuje w czasie wykonywania obowiązków służbowych, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy.

6. Organ Państwowej Straży Pożarnej może zapewnić wyżywienie w naturze oraz napoje również innym osobom:

- 1) uczestniczącym w akcjach, o których mowa w ust. 2 pkt 2;
- 2) biorącym udział w ćwiczeniach, manewrach, szkoleniach organizowanych przez Państwową Straż Pożarną, trwających co najmniej 8 godzin;
- 3) uczestniczącym w organizowanych przez Państwową Straż Pożarną ćwiczeniach zgrywających, trwających co najmniej 6 godzin.

7. Strażak, któremu rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego w naturze, otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze.

8. Strażakowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego wyżywienia w naturze nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie albo dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia.

9. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) normy, w tym średnie wartości energetyczne i odżywcze produktów żywnościowych objętych poszczególnymi normami oraz przypisaną im wysokość środków finansowych niezbędnych do przygotowania wyżywienia w naturze dla poszczególnych norm wyżywienia,
  - 2) szczegółowe przypadki przyznawania poszczególnych norm wyżywienia,
  - 3) rodzaje akcji ratowniczych uznawanych za długotrwałe,
  - 4) przypadki, w których normy wyżywienia oraz przypisana im wysokość środków finansowych na przygotowanie wyżywienia w naturze mogą zostać uzupełnione lub podwyższone,
  - 5) właściwość rzeczową i miejscową oraz zadania organów Państwowej Straży Pożarnej w sprawach związanych z wyżywieniem w naturze,
  - 6) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie
- uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu strażakom wyżywienia w naturze względem realnej wartości

wyżywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;

3) w art. 93 w ust. 1:

a) po pkt 5a dodaje się pkt 5b w brzmieniu:

„5b) świadczenie motywacyjne;”,

b) w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 w brzmieniu:

„7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”;

4) po art. 97d dodaje się art. 97e w brzmieniu:

„Art. 97e 1. Strażakowi może być przyznane świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:

1) 25 lat służby – w wysokości 1 500 złotych;

2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się również okresy uznawane za równorzędne ze służbą w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, strażak składa do bezpośredniego przełożonego, który w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku wydaje opinię w sprawie zasadności przyznania świadczenia i przekazuje wniosek wraz z opinią przełożonemu właściwemu w sprawach osobowych, o którym mowa w art. 32 ust. 1.

4. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

1) stopień, imię i nazwisko strażaka;

2) nazwę komórki lub jednostki organizacyjnej, w której strażak pełni służbę;

3) określenie stażu służby;

4) uzasadnienie przyznania świadczenia.

5. Przy wydawaniu opinii, o której mowa w ust. 3, bierze się pod uwagę:

1) ostatnią okresową opinię służbową;

2) stopień trudności, złożoność i sposób realizacji zadań wykonywanych przez strażaka;

3) efekty pracy strażaka.

6. Decyzję o przyznaniu albo odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego przełożony właściwy w sprawach osobowych wydaje w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku wraz z opinią.

7. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego strażakowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. Od decyzji wydanej przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 7, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

9. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się strażakowi skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż określone w art. 43 ust. 2 pkt 4 lub któremu wymierzono karę dyscyplinarną, o której mowa w art. 117 ust. 1 pkt 1-4.

10. Świadczenie motywacyjne podlega obniżeniu na zasadach, o których mowa w art. 105a, art. 105b i art. 105f.

11. Świadczenie motywacyjne zawiesza się w przypadkach i na zasadach, o których mowa w art. 109.

12. Strażaka pozbawia się świadczenia motywacyjnego w razie:

- 1) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż określone w art. 43 ust. 2 pkt 4 lub wymierzenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 117 ust. 1 pkt 1-4;
- 2) niewywiązywania się strażaka z realizacji zadań służbowych albo znacznego obniżenia efektywności jego pracy, stwierdzonego w opinii służbowej.

13. Pozbawienie świadczenia motywacyjnego następuje w drodze decyzji. Funkcjonariuszowi przysługuje odwołanie do wyższego przełożonego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. Od decyzji wydanej przez Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej przysługuje, w takim samym terminie, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

14. Od decyzji, o której mowa w ust. 13, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

15. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

16. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

17. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym wydano decyzję, o której mowa w ust. 13 lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby lub jego śmiercią. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 8 grudnia 2017 r. o Służbie Ochrony Państwa (Dz. U. z 2019 r. poz. 828, 1091, 1635 i 1726) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 98 ust. 2 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) świadczenie motywacyjne;”;

2) w art. 149:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Funkcjonariuszowi w dniach pełnienia obowiązków służbowych przysługuje bezpłatnie wyżywienie w naturze, jeżeli rodzaj i charakter służby lub właściwości lub miejsce jej pełnienia uzasadniają przyznanie wyżywienia w naturze, albo świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie.”,

b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a i 2b w brzmieniu:

„2a. Wyżywienie w naturze przysługuje funkcjonariuszowi na podstawie normy wyżywienia, którą stanowi wartość energetyczna i ożywcza produktów żywnościowych przysługujących funkcjonariuszowi w określonych przypadkach. W przypadku zwiększonego zapotrzebowania na wartość energetyczną i odżywczą ze względu na rodzaj i warunki służby lub szczególne właściwości lub miejsce jej pełnienia, norma może zostać uzupełniona.

2b. W przypadku braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszom wyżywienia w naturze w jednostkach organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw wewnętrznych, wysokość środków finansowych przeznaczonych na przygotowanie wyżywienia podwyższa się o połowę.

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Wyżywienie w naturze w postaci napojów, w ilości zaspokajającej potrzeby funkcjonariusza, przysługuje w czasie wykonywania obowiązków służbowych, w przypadkach i na warunkach określonych w przepisach wykonawczych wydanych na podstawie art. 232 ustawy z dnia 24 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2019 r. poz. 1040, 1043 i 1495).”,

d) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Funkcjonariuszowi, który zrezygnował z otrzymywania przysługującego mu wyżywienia w naturze nie przysługuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze albo dieta na pokrycie zwiększonych kosztów wyżywienia.”,

e) uchyla się ust. 5,

f) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Funkcjonariusz otrzymuje świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie w naturze w przypadku:

- 1) gdy rodzaj i warunki pełnienia służby lub względy techniczne lub organizacyjne uniemożliwiają korzystanie z wyżywienia przysługującego temu funkcjonariuszowi w naturze;
- 2) braku możliwości zapewnienia funkcjonariuszowi bezpłatnego wyżywienia w naturze z powodów zdrowotnych funkcjonariusza udokumentowanych zaświadczeniem lekarskim.

7. Minister właściwy do spraw wewnętrznych określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) normy wyżywienia, w tym w tym średnie wartości energetyczne i ożywcze oraz przypisaną im wysokość środków finansowych niezbędnych do przygotowania wyżywienia w naturze dla poszczególnych norm wyżywienia w naturze,
- 2) przypadki, w których normy wyżywienia oraz przypisana im wysokość środków finansowych na przygotowanie wyżywienia w naturze mogą zostać uzupełnione,
- 3) wartości świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie ,
– uwzględniając zasady racjonalnego żywienia, adekwatność środków finansowych służących zapewnieniu funkcjonariuszom wyżywienia w naturze względem realnej wartości wyżywienia, rozróżnienie przypadków wypłacania świadczenia pieniężnego w zamian za wyżywienie oraz mając na względzie właściwe warunki pełnienia służby.”;

3) w art. 172 w ust. 1 w pkt 6 kropkę zastępuje się średnikiem i dodaje się pkt 7 i 8 w brzmieniu:

„7) świadczenie pieniężne w zamian za wyżywienie;

8) świadczenie motywacyjne.”;

4) po art. 172a dodaje się art. 172b w brzmieniu:

„Art. 172b. 1. Funkcjonariuszowi może być przyznane świadczenie motywacyjne po osiągnięciu powyżej:

- 1) 25 lat służby – w wysokości 1 500 złotych, albo
- 2) 28 lat i 6 miesięcy służby – w wysokości 2 500 złotych.

2. Do stażu służby, o którym mowa w ust. 1, zalicza się również okresy uznawane za równorzędne ze służbą w rozumieniu przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Ochrony Państwa, Państwowej Straży Pożarnej, Służby Celno-Skarbowej i Służby Więziennej oraz ich rodzin.

3. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, funkcjonariusz składa do przełożonego, który w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku wydaje opinię w sprawie zasadności przyznania świadczenia i przekazuje wniosek wraz z opinią Komendantowi SOP.

4. Wniosek o przyznanie świadczenia, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) stopień, imię i nazwisko funkcjonariusza;
- 2) nazwę komórki organizacyjnej, w której funkcjonariusz pełni służbę;
- 3) określenie stażu służby;
- 4) uzasadnienie przyznania świadczenia.

5. Przy wydawaniu opinii, o której mowa w ust. 3, bierze się pod uwagę:

- 1) ostatnią okresową opinię służbową;
- 2) stopień trudności, złożoność i sposób realizacji zadań wykonywanych przez funkcjonariusza;
- 3) efekty pracy funkcjonariusza.

6. Decyzję o przyznaniu albo odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego Komendant SOP wydaje w terminie 30 dni od dnia otrzymania wniosku wraz z opinią.

7. Od decyzji o odmowie przyznania świadczenia motywacyjnego funkcjonariuszowi przysługuje w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

8. Od decyzji, o której mowa w ust. 6, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

9. Świadczenia motywacyjnego nie przyznaje się funkcjonariuszowi skazanemu prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż określone w art. 107 ust. 1 pkt 5 lub któremu wymierzono karę dyscyplinarną, o której mowa w art. 215 pkt 1-6.

10. Świadczenie motywacyjne podlega obniżeniu na zasadach określonych w art. 193, 194 i 199.

11. Świadczenie motywacyjne zawiesza się w przypadkach i na zasadach określonych w art. 158.

12. Funkcjonariusza pozbawia się świadczenia motywacyjnego w razie:

- 1) skazania prawomocnym wyrokiem sądu za przestępstwo inne niż określone w art. 107 ust. 1 pkt 6 lub wymierzenia kary dyscyplinarnej, o której mowa w art. 215 pkt 1-6;
- 2) niewywiązywania się funkcjonariusza z realizacji zadań służbowych albo znacznego obniżenia efektywności jego pracy, stwierdzonego w opinii służbowej.

13. Pozbawienie świadczenia motywacyjnego następuje w drodze decyzji. Funkcjonariuszowi przysługuje w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

14. Od decyzji, o której mowa w ust. 13, nie przysługuje prawo wniesienia skargi do sądu administracyjnego.

15. Świadczenie motywacyjne wypłaca się w każdym kolejnym miesiącu kalendarzowym, począwszy od miesiąca następującego po miesiącu, w którym wydano decyzję o przyznaniu świadczenia motywacyjnego.

16. Świadczenie motywacyjne płatne jest z dołu do dziesiątego dnia miesiąca następującego po miesiącu, za które świadczenie motywacyjne przysługuje.

17. Prawo do wypłaty świadczenia motywacyjnego ustaje w miesiącu, w którym wydano decyzję, o której mowa w ust. 13 lub nastąpiło rozwiązanie stosunku służbowego w związku ze zwolnieniem funkcjonariusza ze służby lub jego śmiercią. Świadczenia motywacyjnego za ten miesiąc nie wypłaca się.”;

- 5) w art. 188 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Wysokość ekwiwalentu za 1 dzień urlopu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, oblicza się mnożąc $1/21$ uposażenia zasadniczego, wraz z dodatkami o charakterze stałym, w wysokości średniej tych dodatków z ostatnich 12 miesięcy, należnego na ostatnio zajmowanym stanowisku służbowym, przez liczbę dni niewykorzystanego urlopu.”.

Art. 6. 1. Przepis art. 115a ustawy zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy wszczętych i niezakończonych przed dniem 6 listopada 2018 r. oraz do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy policjantowi zwolnionemu ze służby od dnia 6 listopada 2018 r. Ekwiwalent pieniężny za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za okres przed dniem 6 listopada 2018 r. ustala się na zasadach wynikających z przepisów ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji obowiązujących przed dniem 6 listopada 2018 roku. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego przysługującego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za rok 2018, należy określić proporcję liczby dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego przysługującego do dnia 6 listopada 2018 r. oraz od dnia 6 listopada 2018 r.

2. Przepisy art. 188 ust. 6 ustawy zmienianej w art. 5, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do spraw dotyczących wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy przysługujący za okres od dnia 6 listopada 2018 r. Przy obliczaniu wysokości ekwiwalentu pieniężnego przysługującego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy lub dodatkowy za rok 2018, należy określić proporcję liczby dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego przysługującego do dnia 6 listopada 2018 r. oraz od dnia 6 listopada 2018 r.

Art. 7. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy niewykorzystany przez funkcjonariusza Straży Granicznej urlop wypoczynkowy lub dodatkowy przysługujący w dniach kalendarzowych przelicza się na urlop w dniach roboczych przy zastosowaniu mnożnika wynikającego z relacji 26 dni roboczych do 30 dni kalendarzowych. Niepełny dzień zaokrągla się w górę do pełnego dnia.

2. Do funkcjonariusza, o którym mowa w ust. 1, przebywającego na udzielonym urlopie wypoczynkowym lub dodatkowym w dniu wejścia w życie ustawy, do zakończenia udzielonego urlopu stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 8. Przepisy art. 66a i 66b ustawy zmienianej w art. 1 oraz art. 71a i 71b ustawy zmienianej w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, stosuje się do zwrotu kosztów poniesionych na ochronę prawną, zapewnienia ochrony prawnej oraz bezpłatnej ochrony prawnej przysługującej funkcjonariuszowi Policji oraz funkcjonariuszowi Straży Granicznej

w przypadku postępowań karnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 9. W sprawach wszczętych i niezakończonych dotyczących wypłaty równoważnika pieniężnego w zamian za wyżywienie w naturze przysługującego za okres przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 10. 1. Do obniżenia policjantowi nagrody rocznej w przypadku popełnienia przewinienia dyscyplinarnego, stwierdzonego w prawomocnie zakończonym postępowaniu dyscyplinarnym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

2. Do postępowań dyscyplinarnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

3. Do kar dyscyplinarnych wymierzonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

4. Do przewinień dyscyplinarnych popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu zawarte w ustawie, o której mowa w art. 2, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że termin przedawnienia już upłynął.

Art. 11. Do postępowań w przedmiocie zwolnienia funkcjonariusza za służby na podstawie art. 45 ust. 1 pkt 3–5 i ust. 2 pkt 2, 3 i 5 ustawy zmienianej w art. 2 wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną lub prawomocną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 47 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 12. Do postępowań w przedmiocie zwolnienia funkcjonariusza ze służby wszczętych i niezakończonych decyzją ostateczną lub prawomocną przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się art. 49 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu dotychczasowym.

Art. 13. Mianowanie na pierwszy stopień w korpusie chorążych po ukończeniu szkoły chorążych albo na kolejny stopień w korpusie chorążych na podstawie wniosków o mianowanie złożonych do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy dokonuje Komendant Główny Straży Granicznej, z zastrzeżeniem, że na stopnie chorążych Straży Granicznej w BSWSG mianuje Komendant BSWSG.

Art. 14. Komendant Główny Straży Granicznej staje się przełożonym dyscyplinarnym w postępowaniach dyscyplinarnych oraz czynnościach wyjaśniających wszczętych przez

kierowników komórek organizacyjnych Komendy Głównej Straży Granicznej i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 15. Orzeczone prawomocne kary dyscyplinarne przez kierowników komórek organizacyjnych Komendy Głównej Straży Granicznej nie wykonane do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, wykonuje Komendant Główny Straży Granicznej lub upoważniony przez tego przełożonego dyscyplinarnego funkcjonariusz.

Art. 16. Środki zaskarżenia od orzeczeń dyscyplinarnych oraz postanowień Komendanta Głównego Straży Granicznej wydanych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wnoszą się do ministra właściwego do spraw wewnętrznych za pośrednictwem Komendanta Głównego Straży Granicznej, jeżeli termin do wniesienia środka zaskarżenia nie upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 17. Postępowania dyscyplinarne niezakończone prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym do dnia wejścia w życie ustawy toczące się w związku z popełnieniem przestępstwa i wykroczenia, o których mowa w art. 134 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu dotychczasowym, umarza się.

Art. 18. 1. Środki zaskarżenia od orzeczeń dyscyplinarnych oraz postanowień Komendanta Głównego Straży Granicznej wniesione do ministra właściwego do spraw wewnętrznych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy rozpatruje minister właściwy do spraw wewnętrznych.

2. Środki zaskarżenia od orzeczeń dyscyplinarnych oraz postanowień Komendanta Głównego Straży Granicznej jeżeli termin do wniesienia środka zaskarżenia nie upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy wnoszą się do ministra właściwego do spraw wewnętrznych za pośrednictwem Komendanta Głównego Straży Granicznej.

Art. 19. Do wznowienia postępowania dyscyplinarnego zakończonego postanowieniem o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego wydanym przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się odpowiednio przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą w zakresie wznowienia postępowania dyscyplinarnego.

Art. 20. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 72 ust. 2 i 3 ustawy zmienianej w art. 1;
- 2) art. 139 ustawy zmienianej w art. 1;
- 3) art. 76 ust. 1 i 2 oraz art. 88 ustawy zmienianej w art. 2;

- 4) art. 90 i art. 91 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2;
- 5) art. 62 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 4;
- 6) art. 149 ust. 5 i 7 ustawy zmienianej w art. 5;

– zachowują moc do dnia wejścia w życie nowych przepisów wykonawczych wydanych na podstawie odpowiednio:

- 1) art. 72 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 1 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
- 2) art. 139 ustawy zmienianej w art. 1;
- 3) art. 76 ust. 8 oraz art. 88 ustawy zmienianej w art. 2 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
- 4) art. 90 i art. 91 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2;
- 5) art. 62 ust. 9 ustawy zmienianej w art. 4 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;
- 6) art. 149 ust. 7 ustawy zmienianej w art. 5 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą;

– nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 21. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Policji będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 5 085 350 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 162 310 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 343 590 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 419 780 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 427 780 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 493 400 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 574 350 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 633 410 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 637 990 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 682 110 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 710 630 tys. zł.

2. Komendant Główny Policji monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego oraz w razie konieczności wdraża mechanizm korygujący określony w ust. 3.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się

mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, w szczególności polegający na przeniesieniu wydatków między paragrafami klasyfikacji wydatków.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Policji.

Art. 22. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Straży Granicznej będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 635 000 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 16 910 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 36 960 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 44 150 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 48 340 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 52 730 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 62 630 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 71 830 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 79 530 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 102 930 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 119 040 tys. zł.

2. Komendant Główny Straży Granicznej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego oraz w razie konieczności wdraża mechanizm korygujący określony w ust. 3.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, w szczególności polegający na przeniesieniu wydatków między paragrafami klasyfikacji wydatków.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Straży Granicznej.

Art. 23. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Głównego Państwowej Straży Pożarnej będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 119 565 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 2 195 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 6 610 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 8 510 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 9 650 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 11 080 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 12 930 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 14 440 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 15 620 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 18 490 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 20 040 tys. zł.

2. Komendant Główny Straży Pożarnej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego oraz w razie konieczności wdraża mechanizm korygujący określony w ust. 3.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, w szczególności polegający na przeniesieniu wydatków między paragrafami klasyfikacji wydatków.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej.

Art. 24. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków Komendanta Służby Ochrony Państwa będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 151 620 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 5 280 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 9 370 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 11 500 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 12 330 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 16 770 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 18 000 tys. zł;

- 7) 2026 r. – 18 640 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 19 570 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 19 810 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 20 350 tys. zł.

2. Komendant Służby Ochrony Państwa monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego oraz w razie konieczności wdraża mechanizm korygujący określony w ust. 3.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, w szczególności polegający na przeniesieniu wydatków między paragrafami klasyfikacji wydatków.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Służby Ochrony Państwa.

Art. 25. 1. W latach 2020–2029 maksymalny limit wydatków wojewodów będących skutkiem finansowym wejścia w życie niniejszej ustawy wynosi 1 076 085 tys. zł, z tego:

- 1) 2020 r. – 19 755 tys. zł;
- 2) 2021 r. – 59 490 tys. zł;
- 3) 2022 r. – 76 590 tys. zł;
- 4) 2023 r. – 86 850 tys. zł;
- 5) 2024 r. – 99 720 tys. zł;
- 6) 2025 r. – 116 370 tys. zł;
- 7) 2026 r. – 129 960 tys. zł;
- 8) 2027 r. – 140 580 tys. zł;
- 9) 2028 r. – 166 410 tys. zł;
- 10) 2029 r. – 180 360 tys. zł.

2. Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej monitoruje wykorzystanie limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, i dokonuje oceny wykorzystania tego limitu według stanu na koniec każdego półrocza i na koniec każdego roku kalendarzowego oraz w razie konieczności wdraża mechanizm korygujący określony w ust. 3.

3. W przypadku zagrożenia przekroczenia lub przekroczenia przyjętego na dany rok budżetowy maksymalnego limitu wydatków, o których mowa w ust. 1, o 25 %, stosuje się

mechanizm korygujący polegający na zmniejszeniu wydatków budżetu państwa będących skutkiem finansowym niniejszej ustawy, w szczególności polegający na przeniesieniu wydatków między paragrafami klasyfikacji wydatków.

4. Organem właściwym do wdrożenia mechanizmu korygującego, o którym mowa w ust. 3, jest Komendant Główny Państwowej Straży Pożarnej.

Art. 26. Minister właściwy do spraw wewnętrznych może dokonywać przeniesień wydatków budżetowych między częściami, działami, rozdziałami i paragrafami klasyfikacji wydatków budżetu państwa.

Art. 27. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 lipca 2020 r.

Za zgodność pod względem prawnym,
legislacyjnym i redakcyjnym
Jolanta Płaza
Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnego
Ministerstwo Spraw Wewnętrznych i Administracji
05.03.2020 r.